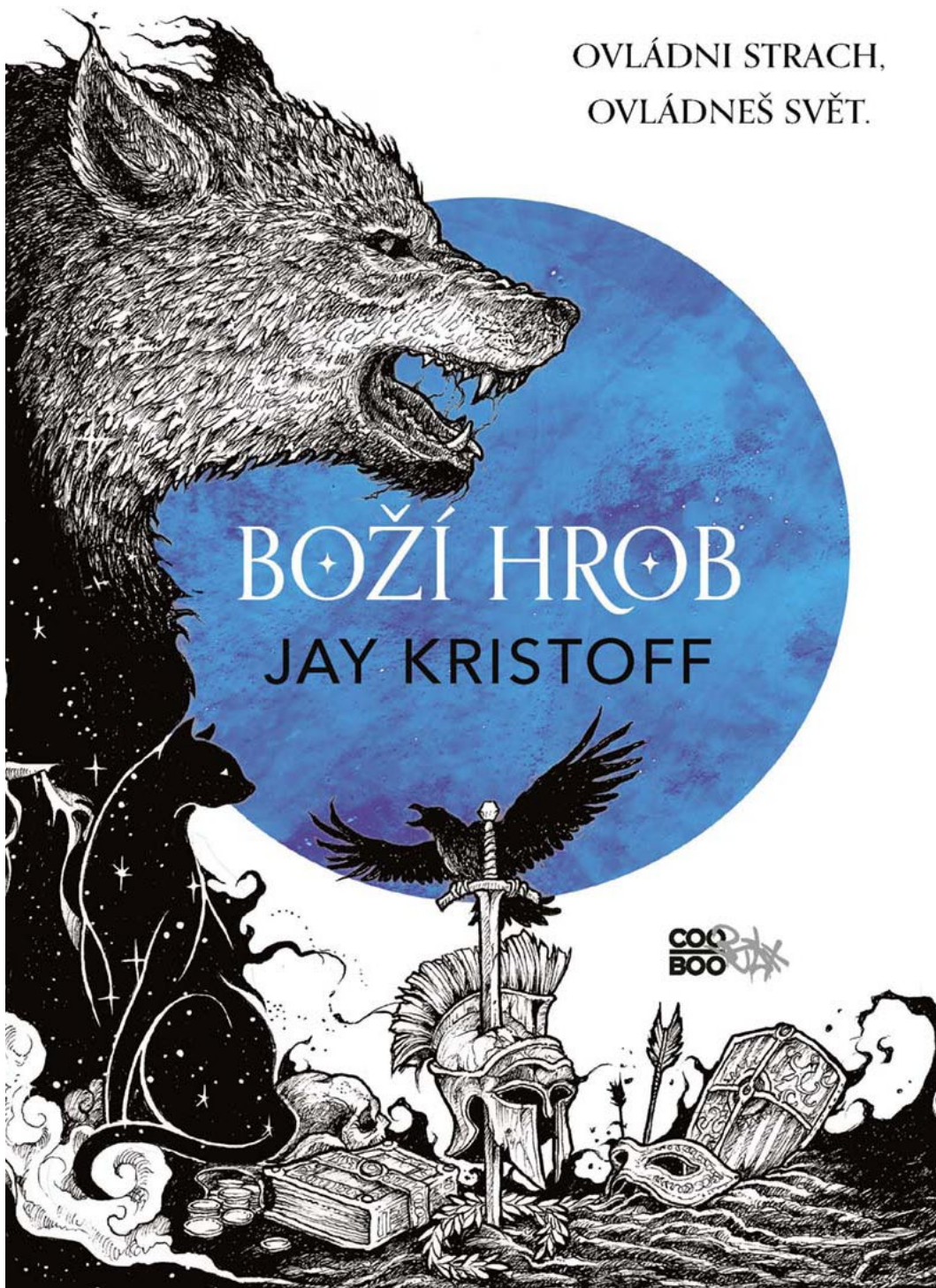

OVLÁDNI STRACH,
OVLÁDNEŠ SVĚT.

BOŽÍ HROB

JAY KRISTOFF

COO
BOO

Boží hrob

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jay Kristoff
Boží hrob – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

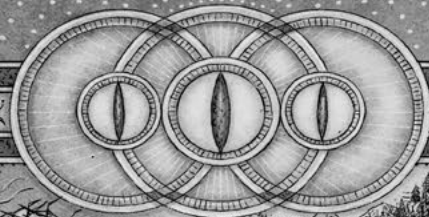
ALBATROS **MEDIA**

JAY KRISTOFF

BOŽÍ HROB

COO
BOO

Mým nepřátelům. Bez vás bych to nedokázal.

REPUBLIKA ITREYA

FARROW

DWEYMSKÉ OSTROVY

MOŘSKÁ ZEĎ

NIAH

TSANA

KEPH

NALISE

TRELINA

REPUBLIKA

ITREYA

MOŘE TICHÁ

MĚSTO
BOŽÍ HROB

MOŘE MEČU

MOŘE SNUTKU

MOŘE HVĚZD

FARROW

DWEYMSKÉ OSTROVY

MOŘSKÁ ZEĎ

NIAH

TSANA

KEPH

REPUBLIKA

ITREYA

MOŘE TICHÁ

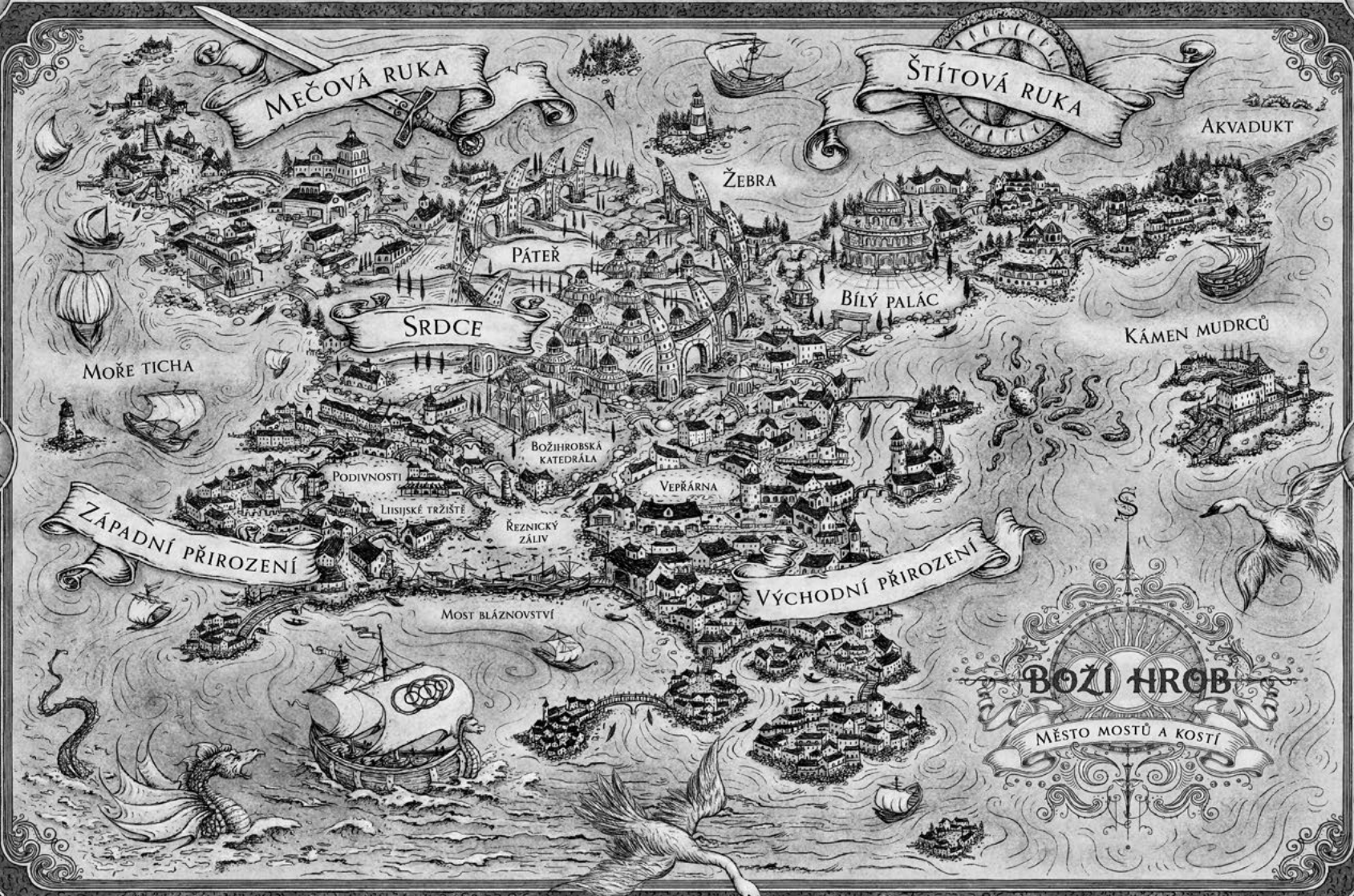
MĚSTO
BOŽÍ HROB

MOŘE MEČU

MOŘE SNUTKU

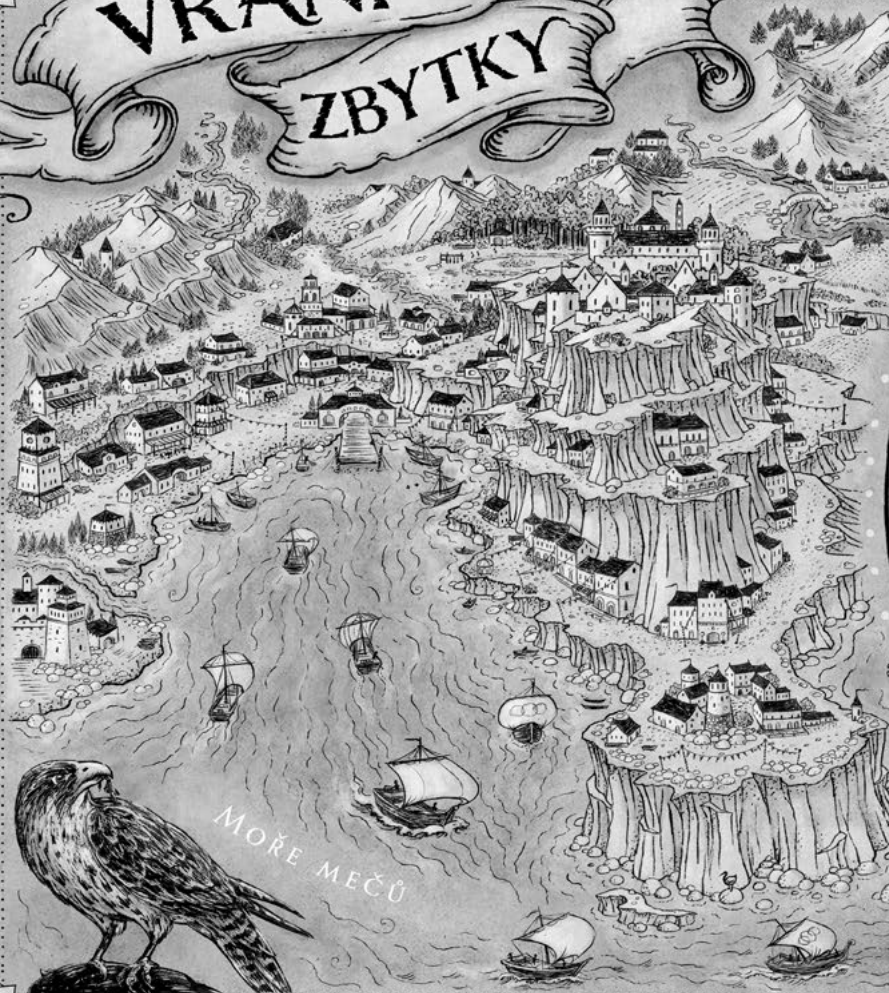
MOŘE HVĚZD

Ul'Staad
VAAN
SIN ZDECHLIN
VLKOLES
Bouřková Hlídka
ČERNÝ MOST
OŠTĚP ÚSVITU
ITREYA
BÍLÁ VĚŽ
VRANÍ HNÍZDO
TICHÁ HORA
POSLEDNÍ NADĚJE
ASHKAH
GALANTE
LIIS
AMAI
TALIA
ELAI
TA'NISE

R E P U B L I K A I T R E Y A

VRANÍ
ZBYTKY

MOŘE MEČŮ

VRANÍ HNÍZDO

Dobry obrat, milí přátelé. Je skvělé se s vámi opět shledat.

Přiznám se, že jste mi chyběli. Když jsme se teď znovu sešli, mohl bych vás jen s úsměvem pozdravit a nechat vás, abyste si užili vyprávění o vraždách, pomstě a sem tam nějaké ty vkusně napsané čuňáčinky. Než se však společně zanoříme mezi stránky, měl bych se s vámi podělit o jedno varování.

Paměť je zrádkyně, lhářka a zlodějská budižkničemu. A ač se vám osazenstvo našeho příběhu bezesporu zarylo hluboko pod kůži, musíme se občas přizpůsobit těm méně obdařeným mezi vámi smrtelníky.

Takže co si dát teď malé opáčko?

DRAMATIS PERSONAE

Mia Corverová – vražedkyně, zlodějka a hrdinka našeho příběhu, jestli vůbec můžeme říci, že náš příběh nějakou má. Jejího otce Dariuse popravili na příkaz itreyského senátu. Přísahala, že ho pomstí, a tak se stala učednicí nejobávanějšího kultu vrahů v celé Republice – Rudé církve.

Přestože nezvládla závěrečnou zkoušku, byla jmenována Čepelí (neboli vražedkyní) poté, co zachránila představené církve během útoku legionářů Luminatii.

Mia je částečně itreyského a částečně liisijského původu. Je také Temná – ta, která ovládá tmou samotnou. Těto své schopnosti téměř nerozumí a jediný další Temný, kterého kdy potkala, zemřel dřív, než jí mohl odpovědět na její otázky.

Smutné, já vím.

Pan Laskavý – démon, cestující nebo fámulus (záleží na tom, koho se ptáte) stvořený ze stínů, jenž ujídá Miin strach. Jako malé jí zachránil život a tvrdí, že o své pravé podstatě toho ví velmi málo. Je o něm však známo, že sem tam lže.

Nosí podobu kocoura, ale ke skutečnému kocourovi má velmi, velmi daleko.

Zatmění – další stínový démon, nosí tvar vlčice. Zatmění doprovázela lorda Cassiuse, bývalou hlavu Rudé církve. Když zahynul při útoku Luminatii, přimkla se Zatmění místo něj k Mie.

Podobně jako většina psů a koček spolu ona a pan Laskavý příliš nevycházejí.

Starý Mercurio – Miin učitel a důvěrník z doby, než vstoupila do Rudé církve. Sám byl mnoho let Čepelí, ale odešel do důchodu a žije v Božím hrobě. Tento starý Itreyan provozuje obchod Mercuriovy podivnosti a pracuje jako dodavatel informací a hledač talentů pro služebníky Černé Matky.

Pod třemi slunci byste nevrlejšího starého bastarda hledali jen těžko.

Tric – akolyta Rudé církve a taky Miin přítel a milenec. Tric byl smíšeného itreysko-dweyerijského původu. Měl být jmenován Čepelí Rudé církve, avšak Ashlinn Järnheimová ho několikrát bodla do srdce a shodila ho dolů z úbočí Tiché hory.

Po jeho smrti zabila Mia jeho dědečka Mečolama, krále Dweymských ostrovů, přesně jak mu slíbila.

To vůbec nebylo chytré, když se nad tím zamyslíte...

Ashlinn Järnheimová – akolytka Rudé církve a dříve jedna z Miiných nejbližších přátel. Narodila se ve Vaanu a je dcerou Torvara Järnheimova, Čepele na odpočinku. Jako odplatu za to, jak ho služba Matce doživotně zohavila, zosnoval společně se svými dětmi pomstu, která celou Církev téměř srazila na kolena, jejich spiknutí však nakonec odhalila Mia.

Ashlinnin bratr Osrik byl při těchto událostech zabit, ona sama však unikla.

Ashlinniny city ohledně Mii bychom mohli popsat jako... komplikované.

Naev – Ruka (neboli učednice) Rudé církve a blízká přítelkyně Mii, jež zajišťuje zásobování Hory přes nehostinné Šepotající pustiny Ashkahu. Naev byla ze žárlivosti znetvořena tkadlenou Marielle, ta jí však jako odměnu za Miinu pomoc při útoku Luminatii navrátila její původní krásu.

Naev nikdy nezapomíná a nikdy neodpouští – což je jeden z důvodů, proč s Miou tak dobře vycházejí.

Drusilla – ctihodná matka Rudé církve a navzdory tomu, že vypadá jako starší paní, také jedna z nejsmrtonosnějších žijících služebnic

Černé Matky. Drusilla potopila Miu během závěrečné zkoušky a ta pak pouze na přimluvu lorda Cassiuse, Pána Čepelí, byla jmenována Čepelí.

Mírně řečeno to není Miina největší fanyka.

Solis – shahiid písni, který školí akolyty Rudé církve v umění oceli. Mia ho sekla do obličeje během první lekce. Solis jí to vrátil tak, že jí usekl ruku.

Teď to mezi nimi neskřípe, jak si dovedete představit.*

Pavoukobijka – pět let po sobě ji studenti zvolili jako „shahiidku, která ze všech nejpravděpodobněji zabije své studenty“. Pavoukobijka je paní Síně pravdy. Mia byla jednou z jejích nejnadějnějších akolytek, ale poté, co nezvládla Drusillinu závěrečnou zkoušku, se Pavoukobijčina náklonnost k ní vypařila.

Myšák – shahiid kapes a mistr zlodějství. Okouzlující, vtipný muž, který má pro krádeže stejnou slabost jako pro nošení dámského spodního prádla. Tento Itreyan nechová vůči Mie žádnou zvláštní nenávisť, což z něj prakticky dělá vůdčí osobnost jejího fanklubu.

Aalea – shahiidka masek a mistryně tajemství. Říká se, že existují jen dva druhy lidí: ti, kteří milují Aaleu, a ti, kteří ji ještě nepotkali.

Zdá se, že má Miu celkem ráda.

Šokující, že?

Marielle – jedna ze dvou albínských čarodějů v službách Církve. Marielle ovládá starou ashkahskou magii a dovede tkát maso, takže se svaľy a kůži umí pracovat, jako by byly z keramické hlíny. Za tuto schopnost však platí vysokou cenu – její vlastní tělo je ohyzdné a není v její moci to nijak změnit.

Marielle nezáleží na nikom kromě jejího bratra Adonaie, který se o sebe stará možná až příliš.

* Ano, milí přátelé, tohle byl sarkasmus. Přiznejte si to, chyběl jsem vám, že ano?

Adonai – druhý čaroděj, jenž slouží Tiché hoře. Adonai je mluvčí a dokáže ovládat krev. Díky umění své sestry je neuvěřitelně pohledný.

Nicméně si vzpomínám na jedno rčení o posuzování knih podle obalu...

Aelius – kronikář Tiché hory, jenž byl pověřen udržováním alespoň zdání pořádku ve velkém athenaeu Rudé církve.

Stejně jako všechno ostatní v knihovně Niah je Aelius mrtvý.

On sám o tom není zcela přesvědčen.

Pšt – bývalý akolyta Rudé církve, nyní plnoprávná Čepel. Pšt nikdy nemluví a místo toho komunikuje znakovým bezjazykem.

Pomohl Mie při závěrečných zkouškách, ale trvá na tom, že nejsou přátelé.

Jessamine Gratianusová – akolytka Rudé církve, která nastoupila do učení společně s Miou a nedokázala se stát Čepelí. Je dcerou Marcinuse, itreyského centuriona popraveného za věrnost Miinu otci Dariovi „Králotvůrci“ Corverovi. Jess považuje Dariuse a potažmo i Miou za viníky otcovy smrti – ačkoli dívky mají mnoho společného.

Například touhu vidět konzula Juliuse Scaevu vykuchaného jako prase.

Julius Scaeva – třikrát zvolený konzul itreyského senátu. Udržel si funkci jediného konzula při Královském povstání před šesti lety. Tuto funkci obvykle vykonává více osob a mohou být zvoleni pouze na jedno volební období, ale u Scaevy se zdá, že žádná pravidla neplatí.

Řídil popravu Miina otce a odsoudil její matku a malého bratříčka k smrti v Kameni mudrců. Také nařídil, aby Miu utopili v kanálu.

Ano, je to pěkný kretén.

Francesco Duomo – Velký kardinál Církve Světla a nejmocnější mezi představenými Vševidoucího. Společně se Scaevou a Remusem byl zodpovědný za vynesení rozsudku nad královskými povstalci.

Je Pravou rukou Aa na zemi. Mie stačí, aby jen uviděla svatou relikvii požeňnanou mužem jeho přesvědčení, a způsobuje jí to šílená muka.

Ubodat ho k smrti pro ni kvůli tomu může být problematické.

Justikus Marcus Remus – bývalý justikus legie Luminatii, jenž vedl útok na Tichou horu. Během vrcholného střetu s Miou pronesl několik tajuplných poznámek o Miině malém bratříčkovi Jonnenovi.

Mia ho ubodala k smrti, než se pořádně vymáčkla.

Nebyl nadšen.

Alinne Corverová – Miina matka. I když se narodila v Liisu, významnou osobou se stala v síních itreyské moci. V oblasti politiky byla génius a byla ženou nemalého sebevědomí a vůle. Po neúspěšném povstání svého manžela byla i se synkem uvězněna v Kameni mudrců, kde zemřela v šílenství a bídě.

Ano, taky jsem ji měl rád.

Darius „Králotvůrce“ Corvere – Miin otec. Bývalý justikus legie Luminatii. Uzavřel spojenectví s generálem Gaiem Maxiniem Antoniusem, díky němuž měl Antonius usednout na trůn. Tito Itreyané dali společně dohromady armádu a vytáhli na hlavní město, v předvečer bitvy však byli oba zatčeni. Bez jejich vedení se armáda rozpadla. Vojáci byli ukřižováni, Dariuse pověsili a aspiranta na krále Antonia hned vedle něj.

Tak blízko, že se téměř dotýkali.

Jonnen Corvere – Miin bratr. V době otcova povstání byl ještě miminko a na příkaz Julia Scaevy byl společně se svou matkou uvězněn v Kameni mudrců. Zemřel tam dřív, než měla Mia možnost ho zachránit.

Aa – Otec Světla, známý též jako Vševidoucí. Tři slunce, známá jako Saan (Vidoucí), Saai (Vědoucí) a Shiih (Sledující), jsou považována za jeho oči a jedno nebo více z nich jsou většinu času na obloze, takže opravdová noc, neboli temnota, nastane jen na týden jednou za dva a půl roku.

Aa je dobromyslný bůh, hodný na své poddané a se svými nepřáteli má slitování. A jestli tomu věříte, milí přátelé, rád bych vám prodal jeden most v Božím hrobě.

Tsana – Paní ohně, Ta, jež spálí naše hříchy, Čistá, patronka žen a válečníků a prvorozená dcera Aa a Niah.

Keph – Paní země, Ta, jež stále spí, Výheň, patronka snů a bláznů a druhorozená dcera Aa a Niah.

Trelena – Paní oceánů, Ta, jež vypije svět, Osud, patronka námořníků a darebáků, třetí dcera Aa a Niah a dvojče Nalipse.

Nalipse – Paní bouří, Ta, jež si pamatuje, Milosrdná, patronka léčitelů a vůdců, čtvrtá dcera Aa a Niah a dvojče Treleny.

Niah – Matka Noci, Paní požehnané vraždy, známá též jako Tlama. Sestra a manželka Aa. Panuje v místě bez světla známém jako Propast. Původně se ona a Aa o vládu na obloze dělili rovným dílem. Její muž jí nařídil, aby mu povila pouze dcery, ona ho však nakonec neposlechla a porodila mu syna. Za trest byla vykázána z oblohy a vrací se jen na kratičko jednou za pár let.

A co se stalo s jejich synem?

Jak jsem říkal minule, milí přátelé, to bych vám prozradil příliš mnoho příliš brzy.

Vlk nelituje jehně
a bouřka nemá soucit
s utopenými.

MANTRA RUDÉ CÍRKVE

KNIHA PRVNÍ

RUDÝ SLIB

KAPITOLA 1

VŮNĚ

Nic nesmrdí tak jako mrtvola.

Chvíli to trvá, než začne zavánět. Je veliká pravděpodobnost, že pokud jste si nepodělali kalhoty před smrtí, povede se vám to krátce po ní – obávám se, že vaše lidské tělo tak prostě funguje. Nemám však na mysli ten nevýrazný zápach sraček, milí přátelé. Mluvím tady o prostém smradu smrtelnosti, jenž vhání slzy do očí. Trvá to obrat nebo dva, než se pořádně rozjede, ale jakmile to přijde, tak je to zážitek, na který se nezapomíná.

Než kůže začne černat a oči bělat a břicho se nafukovat jako nějaký hrozivý balon, začne to. Je v tom jistá sladkost, která se vám vloudí do krku a pak vám pořádně pocuchá žaludek. Popravdě si myslím, že to promlouvá k něčemu primitivnímu ve vás. K té samé části vás smrtelníků, která se bojí tmy. Která *ví*, bez nejmenší pochybnosti, že nehledě na to, co jste zač a čím se zabýváte, jednou z vás bude hostina pro červy a že jednoho obratu vy i všechno, co milujete, zemře.

I tak však tělům trvá nějakou dobu, než začnou páchnout tak strašně, že je ucítíte na kilometry daleko. Takže když Slzopijka začichala a ucítila ten hutný, nasládlý zápach rozkladu ve větru z ashkaských Šepotajících pustin, věděla, že mrtvoly už musí být nejméně dva obraty staré.

A že jich tam musí být hrozně moc.

A tak zatáhla svého velblouda za otěže, zastavila ho a zvedla zatátou pěst na znamení svým lidem. Kočí na prvním voze karavany si toho signálu všiml a celý řetěz vozů a velbloudů s prskáním, pliváním a dupáním zastavil. Horško bylo nesnesitelné – dvě slunce spalovala oslepující modrou oblohu a rozžhavovala poušť kolem nich do

červena. Slzopijka sáhla po vaku s vodou a upila doušek vlažné tekutiny, zatímco ji dojel její pomocník.

„Nějakej problém?“ zeptal se Cesare.

Slzopijka kývla směrem na jih od cesty. „Smrdí to tak.“

Stejně jako všichni z jejího lidu byla i tato Dweymerijka veliká – dva metry a samý sval. Její kůže měla tmavě hnědou barvu a obličej jí pokrývalo složité tetování typické pro obyvatele Dweymských ostrovů. Dlouhá jizva jí rozdělovala obočí na dvě půlky a táhla se dolů přes mléčně bílé oko až na tvář. Oděná byla jako námořnice – třírohák a dlouhý kabát, který kdysi patřil nějakému kapitánovi. Oceány, jimiž se plavila, však byly z písku a jediná prkna, po nichž si vykračovala, byly podlahy vozů v její karavaně. Poté co před lety se svou lodí ztroskotala a přišla při tom neštěstí o celou posádku a veškerý náklad, se Slzopijka rozhodla, že Matka oceánů nenávidí její střeva, zadek i loď.

A tak se vydala do pouště.

Kapitánka si zastínila oko proti slunečnímu světlu a mžourala do dálky. Šepotající vítr ji škrábal a zatínal do ní drápy, až se jí ježily chloupky vzadu na krku. Od Visutých zahrad byli ještě sedm obrátů cesty a otrokáři se vyskytovali na této cestě i uprostřed hluboléta. Na obloze teď planula dvě ze tří sluncí, a proto doufala, že když je období jasnosvěta tak blízko, bude tu příliš horko na nějaké drama.

Ten smrad však byl nezaměnitelný.

„Tvrďáku,“ křikla. „Graccusi, Luko, vemte si zbraně a pojdte se mnou. Prachošlape, ty pokračuj v tý železný muzice. Jestli si písečnej kraken pošmákne na mým sošným zadku, tak přísahám, že si pak já pošmáknu na *tobě*.“

„Jasně, kápo,“ zvolal Prachošlap. Otočil se k udělátku z železných trubek připevněnému na posledním voze karavany, zvedl velkou trubku a začal do něj mlátit, jako by trestal neposlušného psa. K šílenému šepotání větru vanoucího ze severních pustin se přidal disharmonický zvuk.

„A co já?“ zeptal se Cesare.

Slzopijka se na svého pobočníka uculila. „Ty na to máš moc hezkou tvářičku. Zůstaň tady. Dávej pozor na stádečko.“

„Není jim v tomhle vedru moc dobře.“

Žena přikývla. „Tak je napoj, když tu budeš čekat. Nech je, ať si trochu protáhnou nohy. Ale ať nechodí moc daleko. Tohle je zlá země.“

„Jasný, kápo.“

Cesare smekl klobouk, zatímco Tvrďák, Graccus a Luka popojeli na svých velbloudech dopředu k Slzopijce. I když bylo vedro na padnutí, muži na sobě měli tlusté kožené kabátce a Tvrďák s Graccusem nesli těžké samostříly. Liisijec Luka jako vždycky vytasil své kosíře a ze rtů mu visel tenký doutník. Šípy považoval za zbraň pro zbabělce, ale se svými čepelemi se uměl ohánět tak dobře, že kapitánka neměla námitek. Nedokázala ale pobrat, jak může v takovém hicu kouřit.

„Mějte oči na stopkách a buďte zticha,“ nařídila Slzopijka. „Pojďte.“

Čtveřice se vydala dolů kamenitým terénem a smrad sílil každou vteřinou. Slzopijčini muži byli smečka nejtvrdších bastardů, které byste pod třemi slunci pohledali, ale i oni se narodili s nějakým čichem. Tvrďák si přitiskl prsty na nos, vysmrkal se z obou nosních dírek a proklel přitom Aa i všechny čtyři jeho dcery. Luka si zapálil další doutník a Slzopijka byla v pokušení poprosit ho o šluka, aby zahnal tu pachut' na jazyku, vedro nevedro.

Trosky našli zhruba po třech kilometrech cesty.

Byla to krátká karavana: dva vozy a čtyři velbloudi, kteří se na slunci nafukovali. Slzopijka kývla na své muže, ti sesedli a vydali se s připravenými zbraněmi mezi zbytky karavany. Vzduchem duněl hymnus droboučkých křídel.

Na pohled vražda. V písku ležely šípy a další trčely z bočnic vozů. Slzopijka si všimla meče. Rozbitého štítu. Dlouhé krvavé skvrny, která připomínala čmáranici duševně chorého člověka, a stop bot jako pozůstatku frenetického tance kolem vystydlého ohniště.

„Otrokáři,“ zamumlala. „Před několika obraty.“

„Jo,“ přikývl Luka a potáhl ze svého doutníku. „Vypadá to tak.“

„Kapitánko, hodilo by se mi, kdyby mi tu někdo pomoh,“ ozval se Tvrďák.

Slzopijka se prosmykla kolem mrtvých zvířat, Luka vedle ní a odháněli mračna much. Uviděla Tvrďáka s kuší, v níž měl založenou střelu, ale neměl namířeno, a druhou ruku držel varovně vztyčenou. A i když to byl týpek, jehož největší starostí při podřezávání něčího hrdla bylo, aby si neumazal boty od krve, mluvil teď něžně, jako by uklidňoval vyplašeného koně.

„No tak,“ cukroval. „V klidu, holka...“

Byla tu další krev rozstříkaná po písku, tmavě hnědá na tmavě červené. Slzopijka si všimla výmluvných hromádek poblíž, které naznačovaly nedávno vykopané hroby. A za Tvrďákem uviděla tu, na niž mluvil tak sladce.

„U Aaova hořícího pindoura,“ zamumlala. „Tak tohle stojí za to.“

Dívka. Nanejvýš osmnáctiletá. Bledá pleť, trochu spálená od sluncí. Dlouhé černé vlasy a rovná ofina spadající do tmavých očí, obličej upatlaný od prachu a zaschlé krve. Slzopijka si však všimla, že pod tou špínou je krásná, že má vysoké lícní kosti a plné rty. Trímala dvoubřítý gladius, zubatý od nedávného souboje. Stehno a hrudník měla omotané hadry umazanými podobně jako její tunika.

„Jsi hezká květinka,“ řekla Slzopijka.

„D-drž se ode mě dál,“ varovala ji dívka.

„V klidu,“ zamumlala Slzopijka. „Žádnou ocel už nepotřebuješ, krásko.“

„To posoudím sama, jestli mohu prosit,“ řekla a hlas se jí třásl.

Luka se pomalu přesunul ze strany a chňapl po ní. Ona se však bleskurychle otočila, kopl ho do kolene a srazila ho do písku. Liisijec zalupal po dechu a zjistil, že kráska stojí za ním a gladiusem mu míří mezi krk a rameno. Doutník mu vypadl z náhle vyschlých rtů.

Je rychlá.

V dívčích očích se zablýsklo, když vyštěkla na Slzopijku.

„Nechte mě na pokoji, u čtyř Dcer, nebo ho oddělám.“

„Tvrďáku, uklidni se,“ nařídila Slzopijka. „Graccusi, dej pryč tu kuši. Nech té mladé dámě trochu prostoru.“

Slzopijka sledovala, jak její muži splnili rozkazy, stáhli se zpátky a nechali dívku, aby se vydýchala. Pak pomalu udělala krok vpřed s prázdnýma rukama napřaženýma před sebe.

„Nechceme ti ublížit, květinko. Jsem jen obchodnice a tohle jsou mí muži. Cestujeme do Visutých zahrad, ucítili jsme ta těla, přišli jsme se podívat, co se stalo. A to je celé. Přísahám na Trelenu.“

Dívka sledovala kapitánku ostražitýma očima. Luka zamrkal, když ho její čepel štípala do krku a objevila se na ní krupěj krve.

„Co se tady stalo?“ zajímala se Slzopijka, i když předem znala odpověď.

Dívka zavrtěla hlavou a oči se jí zalily slzami.

„Otrokáři?“ zeptala se Slzopijka. „Pohybují se tady.“

Dívčiny rty se třásly a sevřela jílec svého meče pevněji.

„Cestovala jsi s rodinou?“

„Se svým otcem,“ odvětila dívka.

Slzopijka si ji zkoumavě prohlížela. Byla spíš menší, hubená, ale ohebná a šlachovitá. Schovávala se pod vozy a roztrhala nějaké krycí plachty, aby se chránila před šepotajícími větry. I přes silný zápach se zdržovala poblíž trosk vozů, kde bylo dost zásob a kde by byla snadněji k nalezení, což znamenalo, že je chytrá. A i když se jí třásla ruka, třímala ocel, jako by dobře věděla, jak s ní zacházet. Luka padl rychleji než nevěstina choulostivá místa o svatební noci.

„Ty nejsi žádná kupecká dcerka,“ prohlásila kapitánka.

„Můj otec byl žoldák. Jezdil s karavanami z Nuuvashe.“

„A kde je tvůj táta teď, květinko?“

„Tamhle,“ řekla dívka a hlas se jí zlomil. „Společně s ostatními.“

Slzopijka pohlédla na čerstvé hroby. Byly možná skoro metr hluboké. V suchém písku. V pouštním vedru. Nebylo divu, že to tady tak páchlo.

„A otrokáři?“

„Ty jsem pohřbila taky.“

„A na co tady teď čekáš?“

Dívčin pohled zalétl směrem, odkud se ozývalo Prachošlapovo třískání do železa. Takhle daleko na jihu moc nehrozilo, že by se ukázal písečný kraken. Železná píseň však znamenala vozy a ty zase znamenaly pomoc a zdálo se, že nemá v úmyslu tu zůstat bez ohledu na mrtvého otce.

„Můžu ti nabídnout jídlo,“ řekla Slzopijka. „Taky odvoz do Vitutých zahrad. A žádnou nevyžádanou pozornost mých mužů. Ten meč ale budeš muset dát pryč, květinko. Tady mladej Luka je náš kuchař i strážce.“ Slzopijka si dovolila drobný úsměv. „A jak by ti řekl můj manžel, kdyby ještě byl mezi námi, opravdu nechceš, abych ti já vařila večeri.“

Dívčiny oči se zalily slzami a znovu pohlédla na hroby.

„Vytesáme mu náhrobek, než odjedeme pryč,“ slíbila jí šeptem Slzopijka.

Pak se slzy rozlily a dívka zkroutila obličej, jako by ji někdo kopnul. Upustila meč na zem. Luka se vyprostil z jejího sevření a odkutálel se pryč. Dívka tam stála jako hromádka neštěstí a obličej jí rámovaly závoje vlasů splených zaschlou krví.

Kapitánce jí skoro bylo líto.

Pomaloučku jí popošla po krví nasáklé půdě, obklopená svatozářímuch. Stáhla si rukavici a podala jí mozolnatou ruku.

„Říkají mi Slzopijka,“ řekla. „Z klanu Mořských oštěpů.“

Dívka k ní natáhla třesoucí se prsty. „M...“

Slzopijka jí popadla za zápěstí, otočila se a přehodila ji přes rameno. Dívka zapištěla, jak narazila do země. Slzopijka na ni stoupla, středně silně – dost na to, aby z ní vyrazila všechno zbývající odhodlání bojovat.

„Tvrďáku, dej jí želízka, je to ostrá holka,“ nařídila kapitánka. „Na ruce i na nohy.“

Itreyan si sundal pouta z opasku a nasadil jí je. Přišla k sobě, vyla a tloukla sebou, zatímco Tvrďák želízka utahoval a Slzopijka jí botu narvala do břicha takovou silou, až začala zvracet. Kapitánka jí pro jistotu uštědřila ještě další ránu, jen pro jistotu, a dívce tak tak nepopraskala žebra. Schoulila se do klubíčka a dlouze, bez dechu zasténala.

„Zvedněte ji na nohy,“ rozkázala kapitánka.

Tvrďák s Graccusem ji vytáhli nahoru. Slzopijka jí popadla za vlasy a zatahla, aby se jí mohla podívat do tváře.

„Slíbila jsem ti, že moji muži tě nebudou otravovat, a to dodržím. Ale jestli budeš dělat potíže, tak ti ublížím tak, že se ti to fakt nebude líbit. Rozumíš mi, květinke?“

Dívka dokázala akorát přikývnout. Tmavé vlasy měla zamotané a některé se jí dostaly do pusy. Slzopijka kývla na Graccuse a obrátil ji protáhl kolem pozůstatků karavany a pak ji hodil na záda svému velbloudovi. Tvrďák už mezitím zkoumal, co by se dalo odnést z trosek vozů, a probíral se sudy a truhlicemi. Luka si prohlížel svou ránu a sem tam zašilhal na dívčin gladius odhozený v písku.

„Jestli ještě jednou uděláš takovouhle blbou chybu,“ varovala ho Slzopijka, „nechám tě tu zasranejm prachovejím přízrakům, rozumíš?“

„Jo, kapitánko,“ zamumlal zahanbeně.

„Pomoz Tvrdákovi sbírat věci. Všechnu vodu doneste do naší karavany. Vezměte cokoli, co za to stojí, a zbytek spalte.“

Slzopijka si odplivla, máváním odehnala mouchy od svého zdravého oka a vydala se přes krví pocákaný písek za Graccusem. Vyhoupla se na svého velblouda, ostře ho pobídla a oba se vydali zpátky ke karavaně.

Cesare seděl na kozlíku a tvářil se dost znechuceně. Obličej se mu trochu rozjasnil, když zahlédl dívku, jak přehozená přes Graccusova velblouda napůl v bezvědomí sténá.

„To je pro mě?“ zeptal se. „To jsi nemusela, kapitánko.“

„Otrokáři napadli kupeckou karavanu a ukousli si větší sousto, než dokázali spolknout.“ Slzopijka kývla směrem k dívce. „Ona jediná to přežila. Graccus a Tvrdák z trosek přinesou vodu. Rozděl ji mezi naše stádečko.“

„Další umřel na infarkt.“ Cesare kývl směrem k zadní části karavany. „Zjistil jsem to, když jsem ostatní nechal, aby se protáhli. To je tentokrát čtvrtina toho, co teď máme.“

Slzopijka smekla svůj třírohák a prohrábla si zpocené vlasy. Pozorovala, jak se jejich zboží potácí v klecích, muži a ženy a pár dětí, jak mžourají na nemilosrdná slunce. Jen několik z nich bylo v železech – většina byla tak otupená vedrem, že už neměli sílu utíkat, i kdyby měli kam. A tady v ashkahských Šepotajících pustinách se nedalo jít nikam, kde by nečíhala jistá smrt.

„Buď bez obav,“ řekla a kývla na dívku. „Podívej na ni. Za ni dostaneme tolik, že to pokryje naše ztráty a bude i něco navíc. Jedna z Dcer se na nás usmála.“ Otočila se na Graccuse. „Zamkni ji k ženám. Dohlídni na to, ať dostává dvojnásobné porce jídla, než dorazíme do Visutých zahrad. Chci, aby na trhu vypadala k nakousnutí. Jestli se jí ale dotkneš nějak jinak, tak ti useknu prsty a přinutím tě je sežrat, rozuměls?“

Graccus přikývl. „Jo, kapitánko.“

„Zažeňte ostatní zpátky do klecí. Mrtvolu nechte tady.“

Cesare a Graccus se odebrali splnit její příkazy a nechali ji přemýšlet.

Kapitánka vzdychla. Třetí slunce vyjde na oblohu za pár měsíců. Tohle je nejspíš poslední cesta, kterou absolvuje, než bude po jasno-

světlu, a božstva se opravdu snažila, aby jí to zavařila. Epidemie krvácivé horečky jí zabila osazenstvo celého jednoho vozu jen týden poté, co odjeli z Rammahdu. Mladého Cisca někdo rozsekal halapartnou, když se šel vymočit – nejspíš ji držel v ruce nějaký prachový přízrak, soudě podle toho, co z něj zbylo. A v tomhle vedru hrozilo, že jí pomře další zboží, ještě než se vůbec dostanou na trh. Potřebovala by jen mírný vítr po několik dalších obrátů. Možná i nějakou přepřsku. Obětovala pěkné tele na Oltář bouře v Nuuvashi, než odjela. Nasloučala jí však Paní Nalipse?

Potom co ji před lety málem zničilo ztroskotání, přísahala Slzopijka, že s vodou už nechce mít nic společného. Převážet maso po moři bylo mnohem riskantnější než vozit ho po souši. Ale přísahala by, že Matka oceánů se pořád snaží dělat jí ze života peklo, i když by to znamenalo, že si k tomu musí vzít na pomoc svou sestru Matku bouří.

Ani závan větru.

Ani kapička deště.

Ale měla tu hezkou květinu a ta byla čerstvá a měla křivky, které jí na trhu vynesou pěknou cenu. Bylo to opravdu štěstí, že ji tady našli, uprostřed téhle bídy. Na ashkahských Šepotajících pustinách se pohybovali jen zloději, otrokáři a píseční krakeni a nebylo to místo pro takovou dívku, aby se tu pohybovala samotná. To, že ji našla dřív než někdo jiný nebo něco jiného, znamenalo pro Slzopijku, že se na ni jedna z Dcer musela usmát.

Vypadalo to skoro, že někdo chtěl, aby se přesně tohle stalo...

Hodili ji do prvního vozu k ostatním ženám a dětem. Klec byla necelé dva metry vysoká a z rezavého železa. Podlaha byla špinavá a smrad zpocených těl a zkaženého dechu skoro tak příšerný jako zápach mrtvých velbloudů. Ten obr jménem Graccus s ní nezacházel jemně, ale dostal kapitánčiným slovům, jen ji hodil dovnitř, zabouchl dvířka a zamkl zámek.

Schoulila se na podlaze. Cítila, jak na ni ostatní ženy zírají, jak se na ni upírají zvědavé oči chlapců a dívek. Žebra ji bolela od kopanců, které schytala, a slzy, které jí stekly po tvářích, jí na nich vytvořily cestičky ve špíně a krvi. Snažila se uklidnit. Oči zavřeně. Jen dýchala.

Nakonec ucítla, jak se jí jemné ruce snaží pomoci vstát. Klec byla nacpaná, ale bylo tam dost místa, aby mohla sedět v rohu se zády natlačenými na mříže. Otevřela oči a spatřila mladý milý obličej, opatřený špínou, z nějž zářily zelené oči.

„Mluvíš liisijsky?“ zeptala se žena.

Beze slova přikývla.

„Jak se jmenuješ?“

Oteklými rty zašeptala: „... Mia.“

„U Dcer,“ zamlaskala nesouhlasně žena a uhladila jí vlasy. „Jak skončila taková hezká panenka jako ty na takovémhle místě?“

Dívka sklopila pohled na stín pod sebou.

A pak se podívala do třpytivých zelených očí.

„No,“ povzdechla si, „to je otázka, že?“

KAPITOLA 2

OHŇOCE

O čtyři měsíce dříve

Král Francisco XV., suverénní vládce celé Itreye, se postavil na kraj pódia. Na sobě měl zářivě bílý dublet i kalhoty a líce natřené růžovou barvou.

„Vždy jsem chtěl spravedlivým a moudrým býti, ale královské obočí teď jako žebrákova kolena musí špínu válející se na zemi políbiti...“

„Ne!“ ozval se výkřik.

Tiberius Starší vešel na pódium zleva a za ním následovali jeho republikánští spoluspiklenci. V ruce starého muže se zablýskla stříbrná dýka, čelist měl zatatou a oči mu zářily. Beze slova přeběhl pódium a vrazil čepel hluboko do panovníkovy hrudi, jednou, dvakrát, třikrát. Publikum zalapalo po dechu, když vystříkla jasně červená krev a rozprskla se jím u nobou na vyleštěných prknech. Král Francisco se popadl za probodené srdce a klesl na kolena. A s posledním zasténáním (trochu přehnaným, říkali někteří později) zavřel oči a zemřel.

Tiberius Starší zdvihl zbraň a pronesl poslední osudová slova.

„Rozlila se srdce krev a co má se stát, se stane, není marné žádnou cenu zaplatiti.

Teď však vězte, přátelé, že nejednal jsem za sebe, nýbrž abychom nesvobodu mohli porazit.“

Tiberius se podíval do publika a v ruce třímал dýku od krve. A když se zlehka uklonil, opona se zavřela a scénu zahalil těžký červený samet.

Návštěvníci jásali a rozezněla se melodie, která značila, že představení skončilo. Arkemické lustry na stropě začaly svítit jasněji a zahnalý temnotu, do níž bylo zahaleno poslední jednání. Odevsud se rozezněl

bouřlivý potlesk, od mezaninu do zadních řad. A tam narazil na dívku s dlouhými havraními vlasy a dokonalou bledou pletí a stínem dost tmavým pro tři.

Mia Corverová se přidala k potlesku ostatních, ač ve skutečnosti sledovala předtím všechno kromě té hry. Zezadu na krku ji olízl závan chladu, schovaný ve stínech, které vrhaly její vlasy. Šepot pana Laskavého se dotkl jejího ucha jako samet.

„... to bylo naprosto příšerně strašlivé...“ prohlásil stínový kocour.

Mia mu potichu odpověděla a narovнала si špatně padnoucí masku.

„Já myslím, že ta kuřecí krev tomu dodala hezký šmrnc.“

„... uvědomuješ si, že to bylo třicet minut naší existence, které už nám nikdy nikdo nevrátí...“

„Aspoň už zase rozsvítili.“

Aby publikum mohlo tleskat děle, opona se ještě jednou otevřela a objevil se král Francisco, celý a neporušený, a propíchnutý měchýř, který obsahoval jeho „srdce krev“, mu byl vidět pod zmáčenou košilí. Chytil za ruku svého vraha, sevřeli dýku s pružinou a pak se Tiberius Starší a Francisco XV. dlouze uklonili.

„Šťastné Ohňoce, milí přátelé!“ zvolal zavražděný král.

Potlesk pomalu odumřel, jak herci opouštěli jeviště, a když teď hra skončila, rozezněl se smích a hovor. Mia si usrkla nápoje a rozhlédla se kolem sebe. Když teď zase svítily lustry, viděla trochu lépe.

„Dobrá, kde je ten...“ zamumlala.

Dorazila s akademickým zpožděním a taneční sál už byl nacpaný k prasknutí, ale to nebylo překvapivé – večírky senátora Alexuse Aureliuse bývaly vždycky populární. Po skončení hry začal dvanáctičlenný orchestr na pozlaceném mezipatře v zadní části sálu hrát veselou melodii. Mia sledovala, jak šlechticové narození v kostní dřeni v barevných kabátech proudí na taneční parket a do jejich paží jsou zavěšeny půvabné dámy v karmínových róbách, na nichž ve světle arkemických lustrů pableskuje stříbro a zlato.

Jejich tváře byly ukryty v obromujícím množství nejrůznějších masek stovky barev a tvarů, čtvercovité masky volto, rozesmáté punchinello i domino zakrývající jen polovinu tváře, Mia viděla blyštící se drahokamy, zářivou slonovinu a vějíře z pavích per. Mezi návštěvníky bylo nejoblíbenější zobrazení trojslunce boha Aa nebo krásné varianty tváře

*Tsany. Vždyť byly přece Ohňoce a většina lidí se aspoň snažila nějak uctít Vševidoucího a jeho prvorozenou dceru, než se nevyhnutelný hédonismus svátečního večera rozjede na plné obrátky.**

Mia byla oděná do krávně rudé róby odhalující ramena s vrstvami nařaseného liisijského hedvábí spadajícími až na podlahu. Korzet měla pevně sešněrovaný a ve výstřihu se jí trýpytila šňůra rubínů, a i když oceňovala způsob, jakým korzet i šperky zdůrazňovaly její přednosti, obdivné pohledy, kterými byla častována celou nikdynoc, jí dýchání nijak zatračeně neusnadnily. Svůj obličej skrývala pod tváří Tsany – maskou, která zobrazovala helmu bohyně-válečnice, orámovanou pery ptáka ohniváka. Rty a bradu měla nezakryté, díky čemuž bylo trochu snadnější pít. A kouřit. A klít.

„Kurvadrát, kde sakra vězí?“ zamumlala a přejížděla očima po davu. Znovu ucítila ten chlad a tichý šepot ve svém uchu.

„... lóže...“ řekl pan Laskavý.

Mia pohlédla přes vlnící se dav na stěny nad parketem. Taneční sál senátora Aureliuse připomínal amfiteátr – na jednom konci pódium a sedadla uspořádaná do soustředných kružnic a nad nimi menší soukromé lóže. Skrz kouř a dlouhé pruhy hedvábí zavěšené od stropu konečně spatřila vysokého mladého muže v dlouhém bílém kabátu a černé kravatě. Na prsou měl zlatou nití vyšitě dva koně, erb své rodiny.

„... gaius aurelius...“

Mia zvedla slonovinovou špičku a dlouze si potáhla z tenkého doutníku. Tvář mladého muže byla napůl skrytá za zlatou maskou typu domino s motivem tří slunců, ale viděla výraznou čelist a krásný úsměv, když něco pošeptal do ucha nádherné mladé ženě vedle něj oděné v elegantních šatech.

* Ohňoce jsou svátkem, který v itreyském kalendáři předznamenává obrat k hlu-bolétu. Je zasvěcený Tsaně, Paní ohně, a slaví se v osmém měsíci před jasnovětlem – nejposvátnějším z Aaových svátků, kdy na obloze hoří všechna tři slunce.

Tsana je Aaova prvorozená dcera, panenská bohyně, která je zároveň patronkou válečniců a žen. Při Ohňocích se v katedrále odehrává čtyřhodinová mše a měl by to být obrat, kdy se lidé věnují rozjímání a úvahám o cti. Většina občanů Republiky ho samozřejmě využívá jako příležitost nasadit si masky a věnovat se nezřízenému chlastání a dělat přesně to, co se Tsaně nelíbí.

S bohyněmi je to však stejně jako s družkami, milí přátelé. Je často lepší prosit o odpuštění než o dovolení.

„Vypadá to, jako by se s někým seznámil,“ zašeptala Mia a od rtů se jí rozlila šedá.

„... no, je to senátorův syn. není pravděpodobné, že by tuhle noc strávil sám...“

„Ne, jestli se do toho vložím. Zatmění, jdi a řekni Holubovi, ať se připraví. Možná odsud budeme muset rychle zdrhat.“

Ze stínu pod jejími šaty se ozvalo tiché zavrčení.

„... HOLUB JE IDIOT...“

„O to víc je potřeba, abys zajistila, že bude vzbůru. Myslím, že půjdu pozdravit našeho veleváženého senátorova prvorozeného. A jeho přítelkyni.“

„... bavit se jen ve dvou je fajn, mio...“

„To je pravda. Ale čím víc lidí, tím víc zábavy.“

Mia vyklouzla z kouta, kde stála, a propletla se tanečním sálem stejně jako kouř, co jí stoupal ze rtů. Usmívala se, když jí někdo složil kompliment, a zdvořile odmítala pozvání k tanci. Bezstarostně prošla kolem dvou strážných v dobře padnoucích kabátech u paty schodiště, předstírala, že tam patří, a díky tomu přesně tak vypadala. V místnosti každopádně nebyl nikdo, kdo by tam neměl být. Vyžadovalo to pět nikdynoci trpělivosti, než se jí povedlo ukrást pozvánku z domu dony Grigoriové.* A díky maskám, které tihle hlupáci narození v kostní dřeni vyžadovali během každého slavnostního večera, bylo snadné pohybovat se mezi nimi, aniž by si jí někdo všiml. Zvlášť když měla křivky sešněrované tak, aby to odvádělo pozornost od jejího obličje.

Mia zkontrolovala své líčení v malém stříbrném zrcátku a nanesla si na rty další vrstvu temné červené rtěnky. Naposled si potáhla z doutníku, rozdrtila špaček podpatkem a vpotácela se za sametové závěsy do Aureliu-sovy lóže.

* Dvanácti gramy jedu známého jako „lapálie“, který Mia doně včera večer nasykala do čaje, bylo zajištěno, že nenavštíví večírek senátora Aureliuse – protože jí ze všech otvorů v těle poteče něco ošklivého, po čemž jednoho přejde chuť vyhazovat si z kopytka. Mia by za normálních okolností použila menší dávku, zvlášť na někoho tak starého. Avšak během pěti obrátů, kdy se pohybovala v jejím paláci, se stará paní ukázala jako fúrie první třídy, jejíž jediné potěšení spočívá v křičení na portrét mrtvého manžela a bití otroků. Takže pro Miu bylo těžké cítit se provinile, když té staré čubce odměřila extra velkou porci.

Nicméně se cítila provinile vůči tomu, kdo pak musel uklízet ten svinčík.

„Ach, promiňte,“ řekla.

Don Aurelius a jeho společníci trochu překvapeně vzhlédli. Oba seděli na dlouhém divanu potaženém mačkaným sametem a na stolku před sebou měli poloprázdné skleničky a lahev dobrého vaanijského červeného. Mia si v předstíraném zděšení přitiskla ruku na prsa.

„Myslela jsem si, že table je prázdná. Promiňte mi to prosím.“

Mladý don neznatelně přikývl. Jeho krásný úsměv byl tmavý od vína. „Netrapte se tím, mi dona.“

„Vy...“ Mia nejistě vzdychla. Zvedla ruce, rozvázala si masku a pak si s ní začala ovívat obličej. „Promiňte, ale mohla bych vás tu chvíli obtěžovat a sednout si tu? Je tu větší horko než při jasnosvětle a v těchhle šatech se brozně špatně dýchá.“

Aurelius přešel očima po Miině odmaskovaném obličej. Černé oči orámované umně rozmazanou černou tužkou. Mléčně bílá pleť a našpulené tmavě rudé rty, šňůrka drahokamů na štíhlém hrdle. Bleskurychlý pohled na holou kůži pod ní, když Mia předvedla scénku, jak si upravuje korzet.

„Ale vůbec ne, mi dona,“ usmál se a ukázal na volný divan.

„Díky Aaovi,“ řekla Mia, dosedla do sametu a znovu se začala ovívat.

„Dovolte mi, abych se představil. Jsem don Gaius Neraus Aurelius a moje úžasná společnice je Alenna Bosconiová.“

Aureliuova společnice byla liisijská kráska zhruba v Miině věku – podle vzhledu nejspíš dcera nějakého místního administratii. Tmavé vlasy a oči, olivová pleť, zlatý šifon na šatech zdůrazněný metalickým práškem, který měla nanesený na rtech a na řasách.

„U čtyř Dcer, máte úplně skvělé šaty,“ zalapala Mia po dechu. „Jsou od Albetta?“

„Zkušené oko,“ odvětila Alenna a pozvedla svou číši. „Klaním se.“

„Mám u něj zkoušku příští týden,“ řekla Mia. „Jestli mě moje teta pustí znovu ven z paláce. Podezírám ji, že mě zítra nechá poslat do kláštera.“

„Kdo je vaše teta, mi dona?“ zajímal se Aurelius.

„Dona Grigoriová. Příšerná stará kráva.“ Mia ukázala na víno. „Smím?“

Aurelius sledoval, jak si nalila skleničku a stejně rychle ji i vypila, a v očích mu zahrál pobavený výraz. „Promiňte, nevěděl jsem, že dona má nějakou neteř.“

„Vůbec, ale vůbec mě to nepřekvapuje, mi don,“ povzdychla si Mia. „Jsem v Galante už skoro měsíc a ona mě nepouští ven z paláce. Musela jsem se vyplížit, abych tu dnes večer mohla být. Otec mě poslal, abych s ní strávila léto, protože trval na tom, že mě má naučit, jak se mám chovat jako správná bohobojná Aaova dcera.“

„Což znamená, že se tak nechováte?“ usmál se Aurelius.

Mia na něj udělala obličej. „Upřímně řečeno, podle toho, jak o mně mluví, byste si nejspíš mysleli, že jsem se snad vyspala s jedním z našich stájníků.“

Aurelius pozvedl lahev k Miině sklence a tázavě naklonil hlavu do strany.

„Ještě jednu?“

„Velmi ráda, pane.“

Aurelius jí nalil plnou míru a pak jí sklenku podal. Mia si ji od něj vzala s vědoucím úsměvem, konečky prstů se otřela o jeho zápěstí a mezi jejich kůží zajiskřil arkemický proud. Alenna pozvedla svou sklenku ke zlatým rtům a v jejím hlase zazněla mírná podrážděnost.

„Už ho moc nezbyvá, Gaiusi,“ řekla varovně a střelila pohledem po lahvi.

Mia se na ni podívala a zastrčila si zbloudilý pramen vlasů za ucho. Jakýkoli strach, který by ji mohl ohrožovat, už spolykaly stíny u jejích nohou. Zvedla se ze svého místa s hedvábnou elegancí a usedla na divan vedle zlaté krásky. Pohlédla Alenně do očí a usrkla si trochu vína. Bylo hutné, jemné jako samet a tančilo jí na jazyku temný tanec. Vzala Alenně prázdnou skleničku a vtiskla jí do dlaně svou vlastní, propletla s ní prsty a zvedla číši ke zlatým rtům.

Ohlédla se přes rameno na Aureliuse a zjistila, že je uchváceně sleduje. Usmála se a zaseptala tak nahlas, že to bylo slyšet i přes hudbu hrající dole.

„Ráda se rozdělím.“

Aurelius stál za ní a dlaněmi jí přejížděl po holých pažích a po prsou. Mia cítila jeho rty na svém uchu a natáhla se, aby mu mohla zaplést prsty do vlasů. Natlačila se na tvrdost v jeho rozkroku, našla jeho ústa, vzdychala, když jí horkými polibky vypálil cestičku po hrdle a lechtal ji strništěm.

Našel hedvábné šněrovadlo na korzetu a pomaličku ho jistýma rukama rozvázal.

Alenna byla za ním, rozepnula mu sako a nechala ho spadnout na podlahu. Tváře měla zardělé nejen od vína, dlouhými nehty trhala jeho hedvábnou košili a obnažila jeho trup. Mia se natáhla dozadu po jeho pevném hrudníku a prsty klouzala dolů po konturách jeho podbřišku. Cítila jeho rty na svém zátylku a pak stisk jeho zubů, vzdychla, když ji kousl dravěji, a znovu našla jeho ústa. On se však volnou rukou zmocnil jejích dlouhých kadeří, zvrátil jí hlavu dozadu a Mie se udělala husí kůže, když z ní stáhl korzet.

Hudba byla slyšet jen mdle a z dálky, skoro se ztrácela v písni jejich vzdychů. Seškobrtali dolů po schodech a Aurelius poháněl Miu s Alennou tím, že je sem tam hravě pleskl po zadečcích. Stráže předstíraly, že nic nevidí, když prošli kolem a Mia přitiskla Aureliuovi rty na krk, když dlouze líbal liúsijskou krásku. Natlačil Miu na zed, sáhl jí mezi nohy a šikovnými prsty ji začal zpracovávat rovnou na chodbě. Málem ani nedošli do jeho pokoje.

Stejně jako ve většině šlechtických paláců se ložnice nacházely v podzemí – byly lépe chráněné před nemilosrdným slunečním světlem. Vzduch byl tady dole chladnější, světlo z arkemických koulí tlumené a mdlé. Miin korzet dopadl na dřevěnou podlahu, když jí Aurelius vklouzl rukou pod šaty. Zavzdychala, když ucítila, jak vzal její prsa do dlaní a štípl jí do nateklé bradavky, až zalapala po dechu. Svlékl z ní šaty a nechal jí je spadnout kolem kotníků. Hledala jeho pásek a našla u něj i Alenniny ruce. Jejich prsty se propletly, když mu uvolnily přezku. Mia cítila, jak po ní Aureliuovy ruce kloužou níž, na kůži jí tančil arkemický proud, když jí přejel po břiše, dolů skrz jemné ochlupení k roztaženým pyskům.

Zasténala, když se dal svými prsty do práce, a začala se jí podlamovat kolena. Otočila hlavu a svými rty hledala ty jeho, ale on svíral její vlasy pevně a rychle ji vytáhl nahoru, zalapala po dechu a sténala, když svým pozadím tlačila proti jeho rozkroku ve stejném rytmu, v jakém brnkal on na ni.

Jeho opasek konečně povolil, kráska mu rozepnula knoflíky na kalhotách a Miiny prsty vklouzly dovnitř. Vmžiku našla svůj cíl a usmála se, když zasténal, poté co vzala jeho horkost do dlaně. Ucítila taky Alenninu ruku, obě ho laskaly po celé délce, a on zatím prstem vklouzl do ní, před očima se jí roztančily hvězdy a málem se jí podlomily nohy.

Aurelius se otočil, ústy nalezl Alenniny rty a jejich jazyky se propletly. Mia mu vymotala ruku ze svých vlasů, sevřela ji do dlaně a zoufale ho chtěla políbit. Naskočila jí však husí kůže, když ucítila, jak Aurelius ustoupil stranou a jak jí po ramenou a po krku kloužou teplé rty a teplé dlaně kolem pasu.

Nebyly jeho...

Konečky Alenniných prstů jí tančily po pažích a po oblinách ňader. Dech se jí zrychlil, když ucítila dívčinu ruku na bradě, pomalu ji otáčela. Mia k ní obrátila tvář s bušícím srdcem.

Byla překrásná, masité rty měla pootevřené a oči jí v mdlém světě zvlhly touhou. Hrudník se jí zdvihal, když se stále ještě oblečená přitiskla pevněji na Miino nahé tělo. Aurelius začal Alennu líbat na šíji. Ona Mie odhrnula z tváře pramen dlouhých černých vlasů a Mia cítila, jak celým jejím tělem proběhlo vzrušení, když se k ní Alenna naklonila, aby ji políbila. Blízko. Blíž. Nej...

„Ne,“ řekla Mia a odtáhla se.

Alenniny oči se zachmuřily zmatením a ohlédla se přes rameno na Aureliuse. Mladý don tázavě zvedl jedno obočí.

„Ne na pusu,“ řekla Mia.

Krásčiny zlaté rty se prohnyly ve vědoucím úsměvu. Tmavé oči bloudily po Miině nahém těle a vpíjely se do něj.

„Kamkoli jinam,“ vydechla.

Alenna přejela Mie dlaněmi po tvářích a potom po špercích na jejím hrdle, až se zachvěla. A mučivě pomalu se k ní naklonila a přitiskla jí rty na krk.

Mia vzdychla, naskočila jí husí kůže, neměla v sobě žádný strach. Naklonila hlavu dozadu, poddala se, třepetala řasami, když Alenna sevřela v dlaních její vzdouvající se ňadra, přejela jí po bocích, polaskala ji na zadku. Mia necítila nic než její ruce, její rty, kousající zuby, horký dech na své kůži, krásčina ústa bloudící dolů po oblině jejích ňader. Zasténala, když dívka vzala do pusy její bradavku a kmitala jazykem po její oteklé špičce, a celá místnost se šíleně točila.

Alenniny nehty klouzaly Mie po kůži, až jí z toho vystřelovaly mrazivé impulzy po páteři, a vedly ji směrem dozadu. Pod koleny ucítila rám postele, ohnula se jako mladý stromek před bouřkou, zalapala po dechu a spadla naznak do kožešin.

Alenna zavzdychala, když se Aurelius přitiskl k jejímu krku zezadu a povolil jí šňůrky na korzetu. Stáhl jí šaty z ramen a nechal zlatý šifon odplout pryč jako třpytivou vlnu, za ním následovalo spodní prádlo, až tam stála nabá.

Mia bloudila očima po jejím těle, když se vplížila do postele na všech čtyřech jako kočka. Alenna si klekla nad ni a vzdychla, když za ní mladý don klesl na kolena a zasypal polibky její záda i zadeček. Mia ucítila dívčinu ruku mezi svými třesoucími se stehny a dech se jí zrychlil, když se jí prsty otřely o přirození. Alenna také dýchala zrychleně, zauřpěla, když jí Aurelius přitiskl ústa mezi nohy a začal pracovat jazykem. Oči jí zářily chtičem, opět se naklonila k Mie a hledala její pusy.

Mia se odvrátila a položila jí ruku na rty.

„Ne.“

Přejela Alenně po kůži a našla Aureliusovu ruku na jejím boku. Propletla s ním prsty a druhá kráska vzdychla na protest, když ho Mia odtáhla od jeho výbry. Upřeně mu hleděla do očí. Bez dechu.

„Políb mě,“ zaškemrala.

Aurelius se usmál, když se Alenna snížila a svými polibky připomínajícími led a oheň zasypala Miino hrdlo, nadra a břicho. Mladý don vylezl na matraci, zatímco dívka klesala stále níž, olízl jí pupík a boky. Mia ucítila jemná kousnutí na vnitřní straně stehen, ruce jí cestovaly po kůži, a ona nařikala, zatímco Alenna dýchala svými rty jen kousíček od jejího přirození. Mia natáhla jednu ruku nahoru a druhou dolů a zapletla jim oběma prsty do vlasů. Naléhavě si přitáhla Aureliuse směrem k hlavě a Alennu směřovala dolů. A když se donovy rty semkly kolem jejích, zadusily bezdechý výkřik, který se jí vydral z hrdla, když ucítila první dotek krásčina jazyka.

Oba na ní začali pracovat a Mia se zmítala na kožešinách, jak ji uctívali. Mezi nohama se jí rozhořelo horko, jaké nikdy nepoznala, Alenna ji líbala jako žádný muž nikdy předtím. Prohýbala záda do oblouku a prsty měla pevně zapletené v dívčiny kadeřích. Na Aureliusově jazyku cítila její chuť, slanou i sladkou. Vášnivě ho políbila, kousla ho do rtu tak silně, až se z něj vyřinula krev a tmavě rudá rtěnka se na jejích ústech smísila s krví. Její rty zadusily jeho bolestné zasténání, jazykem našla ten jeho, dráždila ho, ochutnávala ho, tančily spolu ve stejném rytmu, jako se pohyboval jazyk krásky mezi jejíma nohama.

Čas se zastavil, svět se přestal otáčet. Don se odtrhl od jejích úst a na jejím krku za sebou zanechal cestičku krvavých polibků. Mia lapala po dechu, když postupoval níž, lízal, sál, kousal, řasy na zavřených očích se jí třepetaly, když se Alenna ponořila hlouběji mezi její nohy a začala se věnovat jejímu naběhlému postěvácku.

Aurelius zvedl hlavu.

Náhle se roztrásl.

Ze rtů se mu vydral tichý sten.

Nejprve se přerývané nadechl a pak vykašlal chuchvalce jasně rudé krve Mie na prsa.

„U Dcer...“

Aurelius zděšeně zíral na šarlat na Miině kůži a na svých rukou. Mia se zvedla na lokty, když s dalším záchvatem rudého kašle upadl nazad, a přitiskla mu prsty na hrdlo. Alenna si uvědomila, co se děje, na obličejích měla karmínové skvrny. Odsunula se pryč a začala nabírat dech, aby se rozkřičela, ale Mia přelezla přes postel k ní, popadla ji za krk, přitáhla si ji k sobě a trochu ji přidusila.

„Pšššš, tiše,“ zašeptala a otřela se přitom rty o krásčino ucho.

Dívka se v Miině sevření zmítala, ale vražedkyně byla silnější a urputnější. Obě se překotily na dřevěnou podlahu, na hromadu jejich propleteného oblečení, a v tu chvíli sebou Aurelius začal mlátit, nehty si zatínal do krku a vykašlal další krev.

„Vím, že je těžké se na to dívat,“ zašeptala Mia krásce, „ale trvá to jen chvílku.“

„To ví-víno...?“

Mia zavrtěla hlavou. „Ne na rty, pamatuješ?“

Alenna zírala na místo, kde Mia Aureliusovi prokousla ret, na červenou rtěnku smíchanou s krví, která byla rozmazaná všude kolem jeho úst. Mladý don sebou na posteli házel jako ryba na suchu, každý sval se mu zatínal, obličej měl zkroucený. Alenna otevřela ústa, aby vykřikla, když se jeden stín vyhoupl na čelo postele a druhý se usadil u nobou – dva tvary vystřižené ze samé temnoty. Miiny ruce jí opět zacpaly pusy, když spolu pan Laskavý a Zatmění splynuli a uchváceně sledovali, jak mladý don sténal v agonii a mezi zuby mu bublala krev. A s očima doširoka rozevřenými, rty zkrabacenými a zuby odhalenými v tichém výkřiku vydechl jediný syn senátora Alexuse Aureliuse naposled.

„Vyslyš mě, Niah,“ *zašeptala Mia.* „Vyslyš mě, Matko. Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.“

Pan Laskavý naklonil hlavu do strany a sledoval, jak mladý don umírá. Jeho předení znělo, skoro jako by si povzdechl.

Mia měla žízeň.

To na tom bylo nejhorší. Klec, horko, smrad, to všechno by dokázala skousnout. Nezáleželo na tom, kolik pití jí její uchvatitelé dali, v téhle prokleté poušti to stejně nebylo dost. Když Tvrďák nebo Graccus prostrčili naběračku skrz mříže klece, zdála se jí vlažná voda jako dar samotné Matky. Ale v parnu, kdy se z ní pot jen řinul a kdy se vůz natřásal, měla stejně brzy popraskané rty a jazyk nateklý a oschlý.

Zajatci na sebe byli natěsnaní jako proužky soleného vepřového v sudu a ten zápach byl nechutný. Prvního obratu, který Mia strávila opékáním uvnitř té smrtelně žhavé klece, uvažovala, že udělala hroznou chybu.

Mysli na to. Ale neboj se toho.

Nikdy neustupuj.

Nikdy se neboj.

Mia zkoušela moc nemluvit. Nechtěla se s ostatními zajatci příliš sblížovat, věděla, co je čeká ve Visutých zahradách. Sledovala však, jak se o sebe navzájem starají, jak starší žena uklidňuje holčičku, která pláče po své matce, nebo jak dívka dává svůj vlastní skromný příděl jídla chlapečkovi, který svou porci vyzvracel ven skrz mříže. Tyhle malé laskavosti prozrazovaly velká srdce.

Mia přemítala, kde se nachází to její.

Tam venku pro něj není místo, děvče.

Její věznitelé byli nesourodá parta. Kapitánka Slzopijka podle všeho spala se svým pobočníkem Cesarem, nicméně Mia nepochybovala, kdo tu ve skutečnosti drží otěže v rukou. Žádná žena by nestála v čele bandy hrdlořezů pohybující se po ashkahských Šepotajících pustinách, kdyby neměla pořádně ostré lokty.

Itreyané, Tvrďák a Graccus, byli typičtí bastardi, které byste našli mezi sto a jedním obchodníkem s masem, kteří kšeftovali v Ashka-

hu. Na kapitánčin rozkaz se žen ani prstem nedotkli. Ale soudě podle hladových pohledů, které na ně vrhali, si Mia domyslela, že by se jim nic takového neošklivilo. Volný čas trávili hraním hry zvané prásk s balíčkem karet s oslíma ušima a vsázeli přitom hrstku otlučených žebráků.*

Velký Dweymerijec Prachošlap se zdál být z opatrnějšího těsta. Hrál na flétnu, a když neměl na práci nic jiného, dopřál zajatcům písničku. Poslední z nich byl Luka – mladý Liisijec, kterého Mia skopla do prachu. Krátké kučery a úsměv s dolíčky ve tvářích. Šlichta, kterou vařil, chutnala hůř než prasečí říť, ale Mia si všimla, že u večere dětem propašoval nějaký chleba navíc.

A to bylo všechno. Šest do kůže oděných otrokářů a řada zamčených mříží mezi ní a svobodou, pro kterou by kterýkoli ze zajatců kolem ní zabíjel. Samý pot a zvratky. Sračky a krev. Minimálně polovina žen se do těch krátkých chvil spánku proplakala. Ne však Mia Corverová.

Dívka seděla naproti dvířkům a čekala. Zubatá ofina jí visela do tmavých hlubokých očí. Zápachu potu a špíny se nedalo uniknout, z tlaku ostatních těl kolem ní se jí dělalo nanic. Spolkla však nutkání zvracet společně se svou pýchou, čurala na silnici, když jí to nařídili, a držela jazyk za zuby. A jestli loužička stínu pod ní byla příliš tmavá – možná dost tmavá pro dva –, tak to uvnitř krytého vozu stejně nebylo pořádně vidět.

Do Visutých zahrad už zbývaly jen čtyři obraty cesty. Čtyři obraty tohohle hrozného horka, toho bezbožného smradu, toho nechutného houpavého kodrcání. Ještě čtyři obraty.

Trpělivost, říkala si a šeptala to slovo jako modlitbu.

Jestli má Pomsta nějakou matku, tak se jmenuje Trpělivost.

Do konce nikdynoci zbývala zhruba hodina a karavana se stahovala ke straně dlouhé prašné cesty. Mia se koukala ven dírou v plátně

* Určitě si vzpomenete, že mincím v Itreye se říká podle těch, kteří se s nimi nejčastěji dostanou do styku, milí přátelé. Měďákům se říká „žebráky“. Stříbrňákům „knězi“ nebo „kněžáky“. Podle společenského postavení daného člověka jsou zlaté mince buď „hajzláky“ nebo „dej ode mě pracky pryč, ty mrzka špíno, nebo ti můj strážce přeláme tvoje zasraný nohy“.

na voze a spatřila strmé pískovcové útesy, které vrhaly stíny na pouštní písek. Bylo to jasně viditelné, a proto nebezpečné místo, kde se schovat, ale bylo lepší zastavit se tady ve stínu než se trmácet dál ještě hodinu a pak se celý obrát pécť pod slunci.

Mia slyšela Prachošlapa, jak hlomozí na voze se zásobami jako vždycky, aby odstrašil všechny písečné krakeny dostatečně odvážné na to, aby se vydali tak daleko na jih.* Zahlédla Graccuse, jak si prohlíží kamenité okolí ze hřbetu svého vrčícího velblouda, který nasral, kudy chodil. Vypadal ulepeně, obličej měl splavený, když mžoural na slunce a proklínal Vševidoucího jako bastarda.

První šíp ho zasáhl do hrudi.

Přisvištěl ze slunečního světla a zadunělo to, když se mu zapíchl do vesty. Graccusovo obočí zkroutil hloupý úšklebek, ale další dva šípy ho o něj připravily, skácel se pozadu ze svého oře a kolem něj se rozprskla červená.

„Zloději!“ zahulákala Slzopijka.

Ženy v Miině voze začaly křičet, když se na karavanu snesl déšť šípů a nadělal díry do střechy. Mia uslyšela zalapání po dechu, ucítila, jak se maso kolem ní pohnulo. Jedna dívka klesla na podlahu a z oka jí trčel šíp. Jedno z dětí schytalo ránu do nohy, začalo kvílet a celá masa těl kolem ní se teď už zmítala jako moře za bouře a odmrštila ji na mříže.

„Do háje...“

Mia uslyšela cválající kopyta, zvuk deště s černým opeřením. Někde v dálce řval bolestí Prachošlap a Slzopijka křičela rozkazy. Zvoně-

* Predátoři ashkahských Šepotajících pustin se obvykle moc nevydávají za Velkou sílu a největší píseční krakeni stejně žijí jen v těch nejdlejších částech pouště. Sem tam se stane, že se menší exempláře vydají na jih, když začne docházet kořist, a v posledních letech se několik skupin podnikajících v jižním Ashkahu rozhodlo tyto odvážné krakeny lovit a prodávat je pořadatelům do představení během *Venatus Magni* – velkých her pořádaných na počest Aa během Svátku jasnosvětla.

Mistrové *venatus* se neustále snaží vymyslet nové způsoby, jak překonat velkolepost (a návštěvnost) předchozích her, a jestli myšlenka na souboj oblíbených gladiatií s postrachy ashkahských Šepotajících pustin nepřilepí zadky na sedadla, nic moc jiného to nedokáže, milí přátelé.

ní oceli přehlušilo hýkání zraněných velbloudů i syčení rozházeného písku. Mia opět zaklela, když zase upadla obličejem na mříže, a mezi lidmi kolem ní bublala panika.

„Dobrá, nasrat,“ uplívla si.

Sáhla si na spodek boty, otočila podpatkem a vytáhla své spolehlivé šperháky. Vmžiku už neměla pouta a natáhla se mezi rezavé mříže. Začala se zabývat zámekem, až samým soustředěním vyplazovala špičku jazyka. Šíp prolétl plachtou a jen těsně minul její hlavu a další se zabodl do dřeva kousek od její ruky.

„... možná by sis měla pospíšet...“

Šepot byl tichý jako dech dítěte, určený výhradně pro její uši.

„Nepomáháš mi,“ zašeptala v odpověď.

„... nabízím ti morální podporu...“

„Seš jen otravnej malej syčák.“

„... to taky...“

Zámek cvakl a otevřel se a Mia kopnutím rozrazil dvířka a vyklopýtala ven do jasného světla. Odkutálela se pod vůz, zatímco si ostatní ženy uvědomovaly, že jejich klec je otevřená, a padaly přes sebe, jak se draly ven.

Mia viděla, jak kolem karavany krouží púltucet nájezdníků. Byli odění v černé kůži a pouštních barvách, byli různého pohlaví a rozličné pleti. Cesare byl mrtvý, prošpikovaný šípy s černými letkami. Mia neviděla Luku, ale Tvrdák byl skrčený pod posledním vozem a vedle něj ležela Prachošlapova mrtvola. Slzopijčín velbloud schytl šíp do krku a kapitánka dřepěla za ním se samostřílem v ruce.

„Smradlaví zkurvysyni!“ řvala. „Víte, kdo já jsem?“

Místo odpovědi se jí jezdcí jen vysmáli. Neustále kroužili kolem, naháněli uprchnuvší ženy zpět do vozů a ostatní zajatce v klecích přiváděli k zoufalství.

„Odvádějí pozornost,“ uvědomila si Mia.

„... od čeho...?“

Tvrdák se vyhrabal ven z úkrytu, vystřelil z kuše a netrefil. Z nějakého místa mezi skalami se zableskl černě opeřený šíp a zasáhl ho do hrudi. Tvrdák se rázem zhroutil a z úst mu vycházely šarlatové bublinky.

„Od toho čarostřelce támhle,“ zamumlala Mia.

Dívka se natáhla po stínech pod vozem, sesbírala je, jako když přadlena tvoří přízi. Bylo tu tak jasno, prostředí tak odlišné od útrob Tiché hory. Ač pomalu, přece se jí dařilo sprádat stíny dohromady, až z nich utkala plášť. A pod ním nebyla víc než šmouha, mastný otisk na portrétu světa.

Samozřejmě neviděla skoro nic. Vždycky si myslela, že to je kruté, když jí Bohyně noci propůjčuje dar zůstat neviděná, ale přitom ji téměř oslepí. I tak bylo lepší být slepá než rozsekaná na kousky.

Mia se připlížila směrem ke kolu, pohybovala se po hmatu, připravovala se odhodit své krytí.

„... *zkus se nenechat zastřelit...*“

„To je výtečná rada, pane Laskavý. Vřelé díky.“

„... *morální podpora, jak jsem říkal...*“

A pak se pohnula kupředu. Byla skrčená u země, rukama šátrala před sebou, sunula se pryč od vozů a směrem ke skalám před sebou. Celý svět byl rozmazaný, černý jako káva a bílý jako mléko. Z nicoty se vynořil tmavý stín koně a jezdce a minul ji jen o vlásek. Zapotácela se, upadla a kutálela se, dokud holeněmi nenarazila na nízkou skalku a se zaklením nevrazila do plachty.

„Doprdele.“

„... *ale, ale, ubohé dítě, kdepak tě to bolí...?*“

Dívka se zvedla, svažila přitom obličej a plácla se dlaní po zadku.

„Možná bys mi to mohl radši políbit?“

„... *možná by to nejdřív chtělo koupel...*“

Znovu se vydala pryč, prodírala se skalnatým svahem a pohybovala se jen po sluchu a po hmatu. Pořád ještě slyšela hulákat Slzopijku, ale napínala uši, aby zaslechla svištění šípů a drnění tětivy. A pak to uslyšela... a znovu, Mia kroužila kolem směrem nahoru, nehlukně jako obzvlášť tichá myška, kterou zrovna zvolili Mistryní ticha v Železném kolegiu.*

* Možná si vzpomenete, že kněžím v kolegiu vyřezávají jazyk v mladém věku, aby byla zachována tajemství jejich řádu. Technicky vzato žádný Mistr nebo Mistryně ticha v kolegiu není – to jsem jen přeháněl. Ale dělal jsem si starosti, že jinak ten vtíp nepochopíte.

... no, nevdáí.

Bastardi.

Co vy víte o tom, co je vtípné?

Další šíp. Další zadrncení tětivy. Mezi jednotlivými výstřely slyšela Mia tichý šepot a přemýšlela, jestli tam nahoře je víc než jeden střelec. Teď byla za nimi, schovaná za shlukem balvanů. Odhodila stínový plášť a vykoukla, aby zjistila, kolik střelců bude muset zabít.

Ukázalo se, že tam žádný není.

Bez pochyby tam byla střelkyně. Ale byla to asi taková lučištnice, jako byla Mia šermířka. Stála tam žena oděná v šedé kůži a hnědé látce s blondatými vlasy zastřiženými nakrátko. Kdykoli došlo na výstřel, přitiskla si šíp ke rtům, zašeptala modlitbu a pak ho nechala letět. Ať už se modlila k jakémukoli bohu, zdálo se, že jí naslouchá – když se Luka vyhoupl na jednoho z velbloudů, zasáhla ho žena šípem do ramene, druhým do holeně a on upadl zpátky na zem.

Kámen ji trefil do hlavy hned na první pokus, ale Mia ji praštila zezadu do lebky ještě dvakrát, pro jistotu. Střelkyně upadla, vydala bublavý zvuk, prsty se jí cukaly. Mia sebrala její luk, natáhla si tětivu ke rtům, zamířila a šíp s černým opeřením se zabodl do páteře jednoho z nájezdníků dole.

Žena se zakymácela v sedle a upadla s krvavým výkřikem. Její kumpán spatřil, jak padá, otočil se směrem ke skalám nahoře a skácel se z koně s šípem v krku. Další z nich varovně vykřikla: „*Pozor na skály!*“ *Pozor na skály!*“, ale Mia ji zasáhla do stehna a pak do břicha. Z prostředního vozu vylétla čepel zpod plachty a zaleskla se, když zkrátila nejbližšího muže o hlavu.

Nájezdníci teď byli celí zmatení. Neměli svou ostrostřelkyni a společně s ní přišli i o svůj plán. Slzopijka vystřelila ze své kuše, trefila koně a poslala jezdce na něm k zemi. Mia zabila dalšího útočníka dvěma střelami do hrudníku. Několik posledních jezdců se vydalo na úprk, nabrali svého opěšalého kumpána a odcválali pryč tak rychle, jak je jejich oří dokázali nést.

„... *dobrá muška...*“

Mia vzhledla ke stínu, který seděl na mrtvole lučištnice. Byl malý, měl tvar kocoura a poloprůsvitným jazykem si lízal poloprůsvitnou tlapku.

„Vřelé díky,“ uklonila se Mia.

„... *to byl sarkasmus...*“ odvětil pan Laskavý. „... *nechalas čtyři z nich upláchnout...*“

Mia se na něj zaškaredila a ukázala mu klouby.

„... *dokud jsme ještě sami, měl bych nejspíš využít příležitost a podotknout, že celý tenhle tvůj podnik je šílený...*“

„No, jasně, nemůže uplynout jediný obrat, abys mě kvůli tomu neotravoval.“

Mia si utřela zakrvácenou ruku do kalhot lučičnice a sundala jí toulec se šípy z ramene. A s lukem v ruce se pomalu vydala dolů po svahu k jatcám, v něž se proměnila karavana.

Zajatkyňe se pořád mačkaly kolem klece. Graccus, Tvrdák, Pachošlap a Cesare byli mrtví. Luka byl zhroucený poblíž prostředního vozu a z ramene a holeně mu trčely šípy. Mia sledovala, jak se snaží postavit, ale místo toho se spokojil s klekem na jednom kolenu. Oči upíral na ni a v ruce držel svou druhou čepel.

Slzopijka schytala někdy během potyčky šíp do nohy. Obličej měla pocákaný krví, ale i tak držela pevně v rukou kuši a mířila přímo na Miu. Dívka se zastavila asi patnáct metrů od ní a zvedla luk. Byl pečlivě řemeslně zpracovaný – z rohoviny a jasanového dřeva a s vyřezanými modlitbami k Paní bouří. Na tuhle vzdálenost by dokázal prorazit železný hrudní plát. A kapitánka Slzopijka na sobě neměla nic, co by se železu jen vzdáleně přibližovalo.

„Ten tvůj otec tě naučil pěkný věci, děvče,“ zavolala na ni kapitánka. „Dobře střílet.“

„... *tsss...*“ zašeptal její stín.

Mia nakopla tmavou skvrnu u svých nohou a sykla, že má být zticha.

„Nechci vás zabít, kapitánko,“ křikla Mia.

„No tak to mám kliku. Mně se taky sakra nechce umřít.“

Kapitánka se rozhlédla po mrtvolách kolem sebe, po pozůstatcích své posádky, podívala se na šíp ve své noze a na cestu vedoucí do Visutých zahrad.

„Řekla bych, že můžeme říct, že si budeme kvit,“ zavolala. „Plánovala jsem tě na trhu prodat za slušnou sumu, ale můj zachráněný život se mi zdá jako férová oběť. Co bys řekla tomu, kdybys jela zbytek cesty vepředu se mnou a zajistila, že se v pořádku dostaneme do Visutých zahrad? Můžu ti taky dát nějaký podíl ze zisku, řekněme dvacet procent?“

Mia zavrtěla hlavou. „Ani to nechci.“

„No, tak co teda chceš?“ prskla Slzopijka s pohledem přišpendleným na luk v Miině ruce. „Držíš slušné karty. Je na tobě, jak se s nimi bude dál hrát.“

Mia se podívala na ostatní ženy namačkané kolem předního vozu. Byly špinavé a ztrhané a na sobě neměly nic než hadry. Prašná cesta se táhla krvavě rudým pískem a ona dobře znala osud, který je nevyhnutelně čekal na jejím konci.

„Chci zpátky do klece,“ řekla Mia.

Slzopijka zamrkala. „Před chvílí ses z té klece sama dostala ven...“

„Vybrala jsem si vás velmi pečlivě, kapitánko. Vaše reputace je dobře známá. Nenecháte muže, aby vám zničili zboží. A navíc máte dohodu s Leonidesovými lvy, ne?“

„Leonides?“ Do Slzopijčina hlasu se vkradl vztek. „Co u Aaova hořícího ptáka má ta gladiátorská stáj společného s tímhle vším?“

„V tom je právě ten háček, ne?“

Dívka spustila luk a mírně se usmála.

„Chci, abys mě prodala jim.“

KAPITOLA 3

STÍNY

Mia ležela nahá na podlaze postříkaná krví a svírala Alennu. Hudba z plesu nad nimi k nim stále doléhala, nikdo ze senátorových hostů netušil, že jeho syn byl zavražděn přímo pod jejich nohama. Pan Laskavý seděl na čele postele a zíral na mrtvolu mladého dona. Zatmění si olizovala rty poloprůsvitným jazykem a její povzdech rozvibroval podlahu.

Dívka, již Mia držela, se při pohledu na ně otřásla.

„Teď dám ruku pryč, lásko,“ zašeptala Mia. „Neublížím ti. Svážu tě, obleču se a pak vyklouznu ven na sluneční světlo a už mě nikdy neuvidíš. Je to fér?“

Alenna zoufale přikývla a zamrkala, aby si vyhnala slzy z očí.

Zdalo se, že měkký ženský hlas Zatmění vychází přímo z podlahy.

„... TOHLE JE HLOUPÉ...“

„... a ty budeš odborník přes hlouposti, štěndo...“ usklíbl se pan Laskavý.

„... LEPŠÍ BY BYLO SE JÍ ZBAVIT, NEMÁME DŮVOD NECHÁVAT JI NAŽIVU...“

„Ale ani důvod ji zabíjet,“ odpověděla Mia. „Dokud mi za to někdo nezaplátí. A nemá náhodou jeden z vás hlídkovat na chodbě, kdyby se sem náhodou blížily nějaké strážce?“

„... já jsem hlídal minule, když jsi skoncovala s tím soudcem...“

„... LHÁŘI, TO JÁ JSEM CELOU DOBU HLÍDKOVALA VENKU. TYS TAM NASÁVAL JAK HOUBA...“

„... a jak to můžeš vědět, jestlis celou dobu hlídala venku...?“

„Už jste si to dovykládali, vy dva? Je mi úplně u prdele, kdo to udělá, ale jeden z vás půjde ven, protože někdo při...“

Tiché zaklepání na dveře. Za nimi se ozval hluboký hlas.

„Mi don?“

Mia potichu zaklela a stiskla Alennin krk ještě silněji.

„Mi don,“ řekl druhý hlas, „otec si vás žádá.“

Podle zvuku strážní, minimálně dva...

„... TYS BYL NA ŘADĚ...“ zaseptala zuřivě Zatmění.

„... ulhaná podvrata...“

Mia sykla, aby byli zticha, a mysl jí běžela na plné obrátky. Se strážemi přede dveřmi ložnice byly její šance vyklouznout ven nepozorovaně mizerné. Holub na ni čekal s kočárem nahoře, ale tady dole jí nebude nic platný. Bojovat by zvládla, ale byla úplně nahá, neozbrojená a hluk by jen přilákal další strážce. Stíny tady dole byly temné, ale ložnice byla ve sklepe, takže tu ani nebylo okno, kterým by mohla vylézt...

Mia zalapala po dechu, když jí Alennin loket narazil do žeber, a s oškli-vou kletbou šklubla dívka hlavou dozadu a vrazila do Miina nosu. Sevření se na chvílku trochu uvolnilo, Alenna nabrala dech a začala křičet. Miiny prsty ji utišily jen zčásti.

„Vražda!“ křičela. „Pomoc!“

Mia ji praštila pěstí do hlavy, jednou, dvakrát, až upadla do bezvědomí. Uslyšela nadávky a ránu, jak něco těžkého narazilo do dveří.

„Mi don?“ zařval někdo. „Otevřete.“

„... bylas na řadě...“

„... LHÁŘI...“

„Zavřete už vy dva konečně klapacky?“

Mia si přehodila šaty přes hlavu, když se dveře zatřáslly v pantech. Zapátrala ve svém odhrozeném korzetu a vytáhla z něj dýku z hrobové kosti. Vrána na jílci na ni zamrkala třpytivým jantarovým okem. Natáhla se po stínech kolem sebe, přehodila si je přes hlavu, celý svět zčernal a ona v té černotě zmizela.

Dveře se s třesknutím rozlétly dokořán a proti světlu byly vidět dvě rozmazané tmavé siluety. Jeden strážný volal Aureliusovo jméno a pohyboval se směrem k posteli, tedy Mia aspoň doufala. Druhý si všiml nahé a krví potřísněné Liisijky na podlaze a klekl si vedle ní. A když teď byly dveře volné, Mia svolékla stínový plášť a rozběhla se.

Strážní na ni hulákali, ať se zastaví, ale Mia si jich nevěštila a sprintovala přepychovou chodbou směrem ke schodišti. Nahoře se objevili další dva strážní a zmateně se mračili, když spatřili zakrvácenou dívku, jak

se řítí přímo proti nim. Jeden z nich natáhl ruku, aby ji zastavil, Miina dyka se zablýskla a až po julec se zabořila do jeho břicha. Muž zalapal po dechu, upadl a začal se kutálet dolů po schodech, zatímco jeho kumpán varovně vykřikl a tasil svůj krátký meč.

Mia se uhnula do strany a zalapala po dechu, když ji jeho čepel sekla hluboko do ramene a do nadloktí, ránu mu však oplatila a jediným šmiknutím mu podřízla krk.

Muž se zhroutil, chrčel a Mia už byla ta tam, utekla ze schodiště do přízemí. Vrazila do hlavního sálu a donové a dony zrození v kostní dřevěni poplašeně křičeli, když ji spatřili – se zakrvácenou zbraní v jedné ruce a s tmavými vlasy rozhozenými kolem ještě tmavších očí doširoka otevřených zuriivostí.

„Omluvte mě, mi dona,“ prohlásila, když rázně odstrčila nějakou mladou slečinku, jak se prodírala sálem. Dovnitř vtrhli další strážníci, ale nebyli si jistí, koho pronásledovat a proč. Ti dva z Aureliusovy ložnice se teď vynorili na vrcholu schodiště, pátrali ve zmateném davu, až si konečně všimli Mii, která se prodírala dál.

„Ta dívka v červeném!“ zahulákal jeden. „Zastavte ji!“

„Vražedkyně!“ vykřikl druhý. „Senátorův syn je zabítý!“

Štíh se ponořila do chaosu, někteří se natahovali po Mie, jiní před ní utíkali. Nějakého administratii řízla od stehna do rozkroku, když ji zkusil chytnout, dalšího pána trefila loktem do obličeje, až upadl. Nůž v ruce a její výraz odradily další snaživce v davu, a pak udělala úkrok, dál se prodírala nebo se kutálela a konečně proběhla dvojitými dveřmi a sprintovala nobl vstupní halou. Popadla sklenici z tácu s pitím, který držel konsternovaný sluha, vyzunkla zlaté víno a pak ji hodila po strážném, který se na ni řítí. Křišťál se mu roztříštil o hlavu a on upadl na zem.

Vyletěla ven ze dveří na dvůr před Aureliusovým palácem. Ozvěnou se za ní nesly výkřiky „Vražedkyně!“ a tři strážníci spěchali nahoru po schodech, aby se s ní střetli, a světlo dvou slunců odrážející se na jejich helmách bylo skoro oslepující.

„Doprdele...“

Každý strážný měl krátký dvoubřítý gladius a v očích vražedný výraz. Rameno jí mohutně krvácelo a šaty měla nasáklé krví. Mia byla nucená se bránit. Natáhla se po stínu jejich velitele a přilepila mu boty k podlaze, kutálela se po zemi a prosmýkla se kolem jejich čepelí, nakopla přitom pár

nohou a pak se vydrápala do stoje. Vystřelila vpřed směrem ke koním a kočárům zaparkovaným před Aureliusovým domem a jeden konkrétní mezi nimi hledala.

„Holube!“ zaburácela.

Jeden kluk v té tlačénici zvedl hlavu. Na obličejích měl jednoduchou obdélníkovou masku typu volto, sluhovský stejnokroj, tmavé vlasy zastřižené nakrátko. Pravou tvář jeho masky zdobily tři krvavé kapičky. Moc nevy-
padal jako Ruka církve Paní požehnané vraždy, ale když Mia křikla podobně, najednou se vztyčil na kozlíku.

„Všechno v pořádku?“

„To doprdele vypadám, že jsem v pořádku?“ zařvala Mia a sprintovala směrem k němu.

Miina Ruka si všimla své poraněné Čepely a strážných, které měla v závěsu. Vyplivl tenký doutník, sáhl do svého dlouhého pláště a vytáhl dvě kuše. Pečlivě zamířil a skolil nejbližšího strážného dvěma rychlými ranami.

„Utíkej!“ zvolal a kývl na ni.

„Ne, fakt?“

Hvízdavý zvuk u ucha jí prozradil, že dorazili další strážní s vlastními kušemi, a když se hnala kolem udivených kočů, výbuch horké bílé bolesti v zádech jí napověděl, že aspoň jedna z jejich ran byla celkem dobře mířená.

Zapotácela se, upadla, zanáčovala a odřela si o dláždění dlaně a kolena, jako kdyby strouhala sýr. Sykla bolestí, znovu se vyškřábala na nohy a popadla konec střely, která jí trčela ze zad.

„U Tlaminých zubů, oni tě fakt stře...“

„Tak na ně taky střílejí, ty zasraná nicko!“

Holub znovu zamířil a další strážný padl, zasažený do krku. Chlapec se skrčil, aby znovu nabil, a přes Miinu hlavu přeletěla další salva a zasáhla dva panikařící kočí a jednoho obzvlášť vzteklého hřebce. Bohužel když se Holub vztyčil s oběma nabitými kušemi, jedna ze střel ho zasáhla do hrudníku a shodila ho dozadu na střechu kočáru ve spršce krve. Mia sledovala, jak se její Ruka snaží znovu vstát, jak má rty od krve, ale Holub se nakonec zhroutil a od úst mu šly bublinky.

„... VAROVALA JSEM TĚ, ŽE TO JE PITOMEK...“

„... pro jednu s tebou naprosto souhlasím...“

*Mia byla na nobou a snažila se ukrýt mezi zmatenými koňmi a po-
plašenými kočími. Když však měla ruku rozsekanou na kousky, nebylo
možné, aby držela opratě i práskala bičem, a Aureliusovi strážní ji rych-
le doháněli.*

*Její dýka z brobové kosti prolétla vzduchem a z vysokého bílého hřebce
opadal kožený postroj. Zamrkala bolestí a vyhrabala se mu na hřbet.*

„... to jsi zapomněla, jak tě koně nesnášejí...?“

„Evidentně ano.“

„... JEĎ...!“

*Mia kopla koně do slabin, ten se vzepjal a od kopyt se mu vznesla sprš-
ka štěrku ze senátorova dvora, zatímco na ni strážní řvali, aby stála.* Ko-
lem hlavy jí prolétly šípky z kuše, otřely se o plece jejího hřebce a jedna se mu
zapíchla do zadku. Zvíře zařičelo, pokusilo se ji shodit, ale Mia na něj byla
přilepená jako stín na nohy svého majitele. Hřbec nabral rychlost, prolétl
skrz hlavní bránu ven do širokých ulic města Galante. V dále vyzváněly
zvony a ozývaly se z tuctů různých katedrál, dómů a minaretů. V ulicích
byly davy lidí slavící Obňoce a flamendři na ni křičeli nadávky, když cvá-
lala kolem na svém krvácejícím hřebci.*

*Oblédla se a spatřila, jak se za ní žene pultucet pronásledovatelů. Záda
měla ulepená od krve, která se jí řinula z ramene, a nasáklé šaty se jí lepily
na kůži. Ze ztráty krve se jí začínalo dělat mdlo.*

*Jadrně zaklela, vytrhla si střelu z kuše ze zad a hlava se jí zatočila
v agonii. Potřebovala se dostat pryč z ulic, ukrýt se někde ve tmě, dokud se
ten hluk neutiší.*

*Ulice Galante byly nacpané i tady ve čtvrti obyvatel narozených v kost-
ní dřeni – příliš mnoho lidí, aby tahle rychlá honička mohla pokračovat ně-
kam dál. Zběsilý úprk jejího hřebce se chýlil ke konci a kvůli střele v zadku
teď kulhal. Mia sklouzla pajdajícímu zvířeti ze hřbetu dolů do davu opi-
lých flamendrů a v uších jí zvonily výkřiky strážných, kteří ji pronásle-
dovali. Belhala se ulicí vedoucí mezi jednou z nespočetných katedrál a vy-
sokou budovou administratií a zabočila do změti galantských zapadlých
uliček. Lapala po dechu, zrak se jí rozostřoval, ruce se jí klepaly ztrátou
krve. Levou paži měla úplně necitlivou a kupředu ji poháněl hlas pana*

* Poznámka pro budoucí příslušníky bezpečnostních složek: tohle nefunguje nikdy.

Laskavého. Konečně našla plot z tepaného železa, moře náhrobků těsně namačkaných na sebe a za nimi hrobky, mezi nimiž rostl tmavý plevel a barevné květiny.

Galantská nekropole.

Probelhala se branou a dál se potácela mezi sevřenými řadami mramoru a mechem porostlé žuly, tyčícími se mauzolei, nacpanými generacími mrtvých šlechticů. Konečně se skrčila pod stříšku hrobky patřící nějakému dávno zapomenutému bohatému bastardovi. Natáhla se po stínech, obratnými prsty je vyškubala a spletla si je na ramenou.

Stejně jako vždycky, když na sobě měla plášť, svět kolem zčernal. I tak však stále slyšela Aureliusovy strážné, když vstoupili do nekropole a těžkými botami dupali po dlažbě. Jejich kapitán štěkal rozkazy a skupina se rozdělila a rozešla se do labyrintu krypt a hrobek a od bledých kamenů se ozvěnou nesly výkřiky: „Vražedkyně!“

Jeden strážný však zůstal na místě.

Mia ho skrz stínový plášť viděla jen matně, ale podle siluety dokázala říct, že je obrovský. Štěrk pod jeho vysokými botami skřípal, jak se pomalu plížil mezi mauzolei a potichu si mumlal. Mia zadržela dech, když se blížil k místu, kde se ukrývala, a otáčel hlavu ze strany na stranu. Cítila, jak jí po zádech stékají teplé kapky a její dva cestující spolykali záchvěv strachu, který ji posedl, když si uvědomila, že na sobě sice má stínový plášť, ale že za sebou zanechala krvavou cestičku, takže teď má nejspíš u nobou krvavou louži.

Strážný se blížil k Miině kryptě. A místo modlení se, aby rychle přešel kolem, odhodila jednoduše plášť a vrhla se vpřed se stíletem v ruce. Pod parádními šaty měl drátěnou košili, ale čepel z hrobové kosti prošla kroužky jako máslem. Zarazila ji tam až po jilec, ale bylo to naslepo, takže těsně minula jeho srdce. Obr hlasitě zařval, když uderila znovu a tentokrát se trefila do krční žíly. Na obličej jí vystříkla teplá červená sprška, strážný ji popadl za zápěstí a vzal ji mocným hákem přes čelist. Narazila zády do stěny hrobky, ohnala se po ruce, která ji držela, a oba se propletení poroučeli k zemi.

Jeho průdušnice byla pořád netknutá a strážný hulákal, dívka vrčela a znovu a znovu ho bodala. Váleli se po dláždění, Zatmění i pan Laskavý varovně šeptali, že se blíží i ostatní strážní. Její protivník však byl obrovský a Mia sice měla natrénováno, ale byla zraněná a krvácela. A kdoko-

li, kdo věří, že být dvakrát větší než váš protivník nepředstavuje žádnou výhodou, se nikdy neutkal s nikým o polovinu menším.

Zaslechla dunění bot, zkroutila obličej, když strážný popadl její vlas-y do hrsti. Její čepel konečně znovu našla jeho krk a s rudou sprškou ho poslala zpátky na dláždění. Mia se vydrápala na nohy a uviděla, jak se blíží čtyři další strážní.

„... utíkej...!“

„Jak?“ vydechla.

„... SCHOVEJ SE...!“

„Kam?“

„Stát!“

Strážní se rozestoupili kolem ní, čtyři muži odění do uniformy zna-čící příslušnost k senátoru Aureliusovi. Z nějaké vzdálené ulice slyšela pískání a dus dus dus legionářských bot. Neobroženě, dokonce i když hle-děla vstříc smrti, zírala na nejvyššího z mužů a točila si stiletou v prs-tech. Pomyslela na konzula Scaevu a kardinála Duoma. Že by její rodi-na zůstala nepomstěna. Lítost však přece jen pocházela ze strachu, a ani tady na úplném konci v sobě žádný nenašla. Jen hněv, že to může skon-čit takhle.

„Kdo umře první?“ zeptala se a upřeně hleděla na shromážděné muže. Nejozumnější z nich jí na hrudník namířil nabitou kuší.

„Nejspíš ty, čubko,“ prskl.

Rozechvěl ji chlad, temný a dutý. Naskočila jí husí kůže. Vysoko na ob-loze planula slunce, ale tady v nekropoli byly stíny tmaové, téměř černé. Za strážnými se něco zvedlo, tvar v plášti s kapucí a v rukou zbraně, které ne-mohly být z ničeho jiného než z hrobové kosti. Ohnalo se to po muži s na-taženou kuší a skoro mu to urvalo hlavu z ramen. Zbylí strážní vykřikli, pozvedli své zbraně, ale ta postava se pohybovala jako blesk, udeřila jed-nou, dvakrát, třikrát. A téměř rychleji, než Mia vůbec dokázala mrkat, se všichni tři ocitli mrtví na zemi.

„U Tlaminých zubů,“ zaseptala.

Stíny u jejích nohou se třásly, Zatmění vrčela. Naježený pan Laskavý jí seděl na rameni a prskal. Mia cítila ten chlad až v kostech a její cestující polykali její strach, když se na ni její zachránce obrátil.

Ne člověk. To bylo jasné. Ach, pod tím pláštěm to mělo tvar lidské posta-vy – vysoké a se širokými rameny. Ale ruce... Do háje, ruce třímající meče

byly černé. Temné a poloprůsvitné prsty objímající jílce se podobaly hadům. Mia tomu neviděla do obličej, ale z dutiny pod kapucí vykukovala svějící se chapadélka a stáhla ji ještě níž. A i když bylo téměř hluboléto a vysoko na obloze planula dvě slunce, dech té bytosti se jí před rty srážel v malých obláčkách a Mia se v tom chladu celá třásla.

„... Kdo jste?“

„NA TO SE PTEJ SAMÁ SEBE,“ odpověděla postava. Její hlas byl dutý, znělý a podivně vibroval. „MIO CORVEROVÁ.“

Dívka zamrkala.

„... Vy mě znáte?“

Postava se k ní přiblížila, takovým způsobem, který Mia dokázala popsat jen jako... plazení. Na náhrobcích a hrobkách kolem nich se začala dělat námraza.

„VÍM, ŽE MÁŠ DOSÁHNOUT VĚTŠÍCH VĚCÍ, NEŽ JE TOHLE,“ řekla ta věc. „TVÁ PRAVDA JE POHRBENA V HROBĚ. I TAK SI VŠAK SMÁČÍŠ RUCE V ČERVENÉ, KDYŽ BYS MĚLA ČERNIT OBLOHU.“

„... jaj, jaká radost, záhadné sdělení...“

„TVÁ POMSTA JE PRO TEBE JAKO SLUNCE. JEN TĚ OSLEPUJE.“

„O čem to doprdele mluvíte?“

Mia zaslechla výkřiky a otočila se směrem, odkud k ní přicházel zvuk dusajících bot.

„HLEDEJ KORUNU MĚSÍCE.“

Otočila se zpátky a zjistila, že ta věc zmizela, jako by tam nikdy předtím nebyla. Ve vzduchu se stále vznášely bílé obláčky jejího dechu, z kostí se jí pomalu vytrácel chlad, hlas té věci jí zněl v černotě za očima. Rozhlédla se po hřbitově a uviděla jen mrtvolu a krypty a přemítala, jestli sní, aniž by spala.

„... mio, blíží se...“

„... MUSÍME JÍT...“

Další pískání. Přibližující se těžké boty. Krev na obličejí a na kůži. Mia popadla plášť jednoho ze strážných – ten nejmíň potřísněný krví. Přetáhla si ho přes hlavu a odkulhala pryč z nekropole, jak nejrychleji dovedla, překonala tepaný železný plot a zmizela v bludišti galantských zapadlých uliček.

Nechala za sebou jen mrtvá těla.

Ashkahské Visuté zahrady se nepodobají ničemu jinému pod třemi slunci.

V Božím hrobě přetékaají rozsáhlé zahrady na střeších v Malém Liisu slunečními nevěstami a medovými růžemi a pomáhají svou úžasnou vůní zamaskovat zápach z odpadních kanálů Růžové řeky. V Bílé pevnosti se zahradní bludiště, která král Francisco III. nechal zbudovat pro zábavu svých milenek, táhnou celé kilometry a při jejich údržbě se lopotí armáda otroků dokonce i sto let po pádu monarchie. Trnové věže Elai jsou přes dvacet metrů vysoké a pokryté nezměrným množstvím propletených šlahounů břitvorévy. Když réva kvete těsně před nástupem hluboléta, pokrývají věže květy viditelné z celého města. Ale žádné zahrady se nemohou rovnat ashkahským Visutým zahradám, milí přátelé.

Ani jejich velkoleposti, ani jejich hrůznosti.

Mia je nejprve ucítila. Dokázala je čichat i přes zápach ve své kleci, když byli ještě kilometry daleko od města. Krev, pot a nejčernější utrpení. Upírala pohled na metropoli, která se zdvihala z oparu před nimi, a kousala se do rtu. Některé děti ve voze začaly plakat a přidalo se k nim i pár mladších žen. Mia cítila, jak se její stín vzedmul, když se podívala na cíl jejich cesty.

Nikdy se neboj.

Visuté zahrady byly založeny liisijskými objeviteli po pádu Ashkahského císařství. Během staletí po zhroucení říše se přístav rozrostl do největší metropole na pobřeží a nyní sloužil v jižních mořích jako největší středisko pro palivo, které pohánělo srdce Itreyské republiky.

Otrokářství.

Přístavní město bylo postavené z červeného kamene a nacházelo se ve špičce přírodního zálivu. Architektonicky to byla směs starých ashkahských ruin a elegantních věžiček a domů v liisijském stylu postavených na pozůstatcích starého města. A po celé délce městských zdí visely tisíce železných klecí plné tisíců lidských těl.

Některé z nich byly desítky let staré a uvnitř zbývaly jen potlučené kosti. V některých byly čerstvé mrtvoly. Podle žalostného kvílení, které přehlušovalo ruch metropole, Mia věděla, že stovky jich jsou ještě naživu. Ponechaní v zavěšených klecích, než umřou.

To byly ashkahské Visuté zahrady. Květiny v nich byly z masa a kostí.*

A Mia tam konečně dorazila.

Karavana vozů ztěžka projela širokými dřevěnými branami a spolu s horkem sílil i zápach. Ulice byly přečpané, přístav vzadu plný lodí z celé Republiky, některé vykládaly, jiné vyplouvaly naložené zbožím k dalšímu prodeji. Byla sezona trhů, kdy se otrokáři vraceli z cest po ashkahském pobřeží a dál na východ s povozy naloženými čerstvým masem. Itreysští legionáři se tu mačkali s liisijskými obchodníky a vzduch naplňovalo cinkání mincí a utrpení.

Mia cítila, jak se vedle ní někdo zvedá. Otočila se a spatřila hubenou ženu, jak zírá do ulic, v obličejí úplně bledá.

„Vševidoucí nám pomoz...“

Mia zamžourala na dvě slunce nad sebou.

„Nemyslím si, že poslouchá,“ zamumlala.

* Historie Visutých zahrad se topí v krvi. Byly založeny jako obchodní město a po vzestupu itreyských králů se rychle staly centrem obchodu s masem. Přístav se však původně ve staré ashkahštině jmenoval Ur-Dasis, Opevněné město, a nové jméno získal až po povstání za vlády Francisca II.

Vzhledem k tomu, že otrocká práce byla páteří jeho království, si Francisco nemohl dovolit žádné rebelie. Když skupina otroků revoltovala proti svým vězňům a uchvátila Ur-Dasis, poslal tam král celou legii pod vedením nechvalně proslulého generála Atticuse Dia, aby povstání potlačil. I když obléhaní povstalci bojovali statečně, byli nakonec vyhladověni a souhlasili, že se poddají Atticusovi, pokud jim slíbí, že s nimi bude zacházet slušně. Generál souhlasil a přísahal, že povstalci se pouze vrátí do zajetí.

Jak se dalo čekat, Atticus své slovo nedodržel. Když rebelové složili zbraně, tisíce jich byly pověšeny z městských hradeb jako varování pro všechny, kdo by v budoucnu chtěli pomýšlet na nějakou vzpouru. Některé z původních železných klecí stále ještě zdobí město a revoltující otroky čeká dodnes stejný osud – být v kleci pověšený na zdi a umírat pod pálicími slunci.

Francisco byl generálovým přístupem natolik potěšen, že na jeho počest přejmenoval Ur-Dasis na Visuté zahrady.

Zajímavé je, že sám Atticus vedl povstání proti Franciscovu vnukovi Franciscovi VI. o dvacet let později. A když povstání ztroskotalo, byl generál převezen do Ashkahu a pověšen na stejném místě, které dvě dekády předtím sám osvobodil.

Historie, milí přátelé, nepostrádá smysl pro humor.

Vůz se zastavil na rušném kraji tržiště. Slzopijka seskočila z kozlíku a dobelhala se k vozu se ženami, stáhla plachtu a ukázala na Miu.

„Tak dobrá, děvče,“ řekla. „Jdeme do Jámy.“

Kapitánka odemkla klec a postoupila o krok dozadu s kuší v ruce. Kolem vozu se už shromáždili kupci, prohlíželi si zboží uvnitř a dohadovali se o cenách. Osvalení zaměstnanci tržiště začali vykládat muže ze zadního vozu, pouta zpívala rezavou píseň, jak zajatci seskakovali na tvrdou zem. Mia slezla z vozu a prohlížela si dav kolem sebe.

Jsem tu.

Skrýla úsměv za slepenými prameny vlasů.

O krok blíž.

Jáma se nacházela na druhém konci tržiště a Mia ji slyšela dřív, než na ní spočinuly její oči. Nepravidelné povzbuzování, bolestné vrčení, cinkání mincí a praskání kostí. Když se prodíraly davem na náměstí, Slzopijku přinejmenším desetkrát zastavili obchodníci, kteří chtěli koupit Miu. Dala do toho všechno, aby se ovládla, když ucítila, jak ji poplácávají po křivkách a jak jí špinavýma rukama prohlížejí zuby. Slzopijka však všechny nabídky odmítla a naznačovala, že bude brzy na prodej v Jámě. Po odmítnutí následovaly nevěřičné výrazy nebo zděšení, jeden obchodník to komentoval slovy „škoda pěkných cecků“. Slzopijka však byla neoblomná a obě dvě kráčely dál.

Jáma byla tři metry hluboká a patnáct metrů široká díra vykopaná v zemi se stěnami obloženými vápencem. Vedle ní stála klec na zboží, v níž byli za rezavými mřížemi umístěni různí svalnatí otroci. Kolem dokola stály vápencové tribuny nacpané povzbuzujícími sázkaři a pokřikujícími bookmakery. A v nejnitražnějším kruhu, společně s pobočníky a sluhy, spatřila přes tucet sanguilů.*

* Doslova „pánů krve“. Majitelů stájí s lidmi, kteří vozí své stádo po různých arénách gladiatii po celé Republice.

Úspěšní sanguilové dosahují takové popularity, že mohou soutěžit i s nejoblíbenějšími itrejskými senátory, nicméně nemají urozenou krev, která by jim umožňovala ucházet se o místo v politice.

Většina z nich se uklidňuje tím, že se propláče do spánku v náručích krásných konkubín na obří hromadě peněz.

Mia stála u železných bran Jámy s hlavou skloněnou. Itreyští legionáři v helmách s chocholy prohlíželi zboží jiného otrokáře, než mu dovolili projít dál. Dívka zašeptala zpod závoje zacuchaných vlasů.

„Vidíte Leonidese?“

„Jo, támhle.“ Slzopijka kývla směrem na opačnou stranu klece. „Ten tlustý bastard.“

„... Jsou to *sami* tlustí bastardi.“

„Tak ten nejtlustší.“

Mia zamžourala a konečně si všimla Itreyana pod širokým slunečným. I v tom horku měl na sobě dlouhý kabát, kravatový šátek měl pevně utažený a v uzlu měl zapíchnutý špendlík ve tvaru lví hlavy. Jeho obličej byl snědý a tělo oplácané po příliš mnoha letech nadměrného jezení a pití. Vedle něj seděl další Itreyan, podsaditý a svalnatý, a zaujatě sledoval dění v Jámě.

„To je Titus,“ řekla Slzopijka. „Slouží jako exekutus, trénuje všechny Leonidesovy lidi.“

„Vím, co dělá exekutus,“ zamumlala Mia.

„Jsi si jistá? Protože kdybych byla sázkařka, vsadila bych si posledního žebráka, že *nemáš* ani šajna o tom, do čeho se pouštíš.“

„Už jsem ti to říkala,“ odpověděla Mia. „Leonides vycvičil dva ze tří posledních šampionů *Venatus Magni*. Je v takovém postavení, že dokáže kvalifikovat své lidi ve všech arénách. Podplácí ty správné úředníky, vlastní ty správné osoby. Jestliže si mám vydobýt svobodu, nejlepší šanci budu mít, když budu trénovat u něj.“

„Ale *proč*, děvče?“ zajímala se Slzopijka. „Mohla jsi svobodně odejít v poušti. Do háje, vždyť já tě nechám svobodně odejít *ted!* Zachránilas mi zadek před těmi nájezdníky a já svoje dluhy splácím. Proč ve jménu Vševidoucího se chceš stát gladiatii?“

„Dala jsem slib,“ odvětila Mia. „A hodlám ho dodržet.“

„Jaký slib se dá dodržet na takovémhle místě?“

„Rudý slib.“

Slzopijka si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Tohle je šílenství.“

„... *je moudřejší, než vypadá...*“

Šepot přicházel ze stínu pod Miinými zacuchanými vlasy a byl příliš tichý, než aby si ho kapitánka všimla. Slzopijka si sundala

třírohák a prohrábla si vlasy rukou. Úkosem se na Miu podívala a vzdychla.

„V tomhle prostředí není místo pro dívku jako ty.“

„Věřte mi, kapitánko,“ odpověděla Mia. „S dívkou jako já jste se nikdy nesetkala.“

Slzopijka zaklela, ale dostála svému slovu a vydala se k legionářům u vstupu. Oba muži na ni kývli na pozdrav a zvedli obočí, když zpozorovali tu vychrtlínu, která se ošívala v řetězech vedle ní.

„Ztratila jste se, kapitánko?“ zeptal se ten velký.

„S krasotinkama se vobchoduje někde jinde,“ kývl ten větší směrem k přístavu.

Slzopijka hlasitě zachrchlala a odplivla si do špíny na zemi. „Uhněte, vy zasmrádlí zkurvysyni. Mám tady vopravdovou tvrdou bojovnici a nemám vůbec čas se s váma vykecávat, jestli teda nemáte peníze nazbyt.“

Ten větší zamrkal na Miu. „... To chcete tohle vyžle prodávat nějakému sanguilovi?“

Legionáři vybuchli hurónským smíchem a popadali se za břicho jako herci ve špatné pantomimě. Mia držela hlavu skloněnou, zatímco se Slzopijka obořila na prvního strážce. I když byl velký, dívala se mu z očí do očí.

„Prodala jsem tady snad někdy nějaký póvl, Paulo?“ Pak pohlédla na druhého muže. „Nevykládej mi tady, co mám dělat, ty pojebanej čuráku. Moc dobře vím, co se sluší a patří, a tahle holka patří do Jámy.“

Vojáci na sebe rozpačitě pohlédli. Trochu pokrčili rameny, ustoupili stranou a nechali Slzopijku i s Miou projít. Umaštěný muž s voskovou tabulkou si poznamenal Slzopijčino jméno, nějaký kluk s šilhavým pohledem napsal Mie na paži a na zadní stranu tuniky číslo modrou barvou. Sledovala ho, když pracoval, přemýšlela, odkud pochází a jak se dostal sem. Zírala na jediný arkemický kroužek, který měl vytetovaný na tváři.*

* Otroctví je v Ireyské republice vysoce kodifikovanou záležitostí a dohlíží na ně speciálně vyčleněná armáda administratii. Otroci se dělí do tří hlavních kategorií a jsou označováni arkemickými značkami, které určují jejich příslušnost k jedné z nich.

Popadl Miu za pouta a začal ji táhnout směrem k ostatním otrokům. Dívka chvilku protestovala a pohlédla Slzopijce do očí.

„Ještě jednu věc, kapitánko,“ řekla tiše.

„Jo, co?“ Kapitánka zvedla obočí. „Dlužím ti spoustu laskavostí, co?“

„Dlužíš mi svůj život. Tomu bych říkala Ta největší laskavost, jaká může být. Jednou se na tebe kvůli tomu možná obrátím. A bylo by hezké, kdybych tě nemusela žádat dvakrát.“

Slzopijka se zhluboka nadechla. „Jak jsem říkala, děvče, já svoje dluhy splácím.“

Spokojená Mia se nechala odtáhnout pryč ke zbytku lidského stáda, které se pařilo v tom šíleném vedru. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že je jedna z dvou osob ženského pohlaví. Ta druhá byla Dweymerijka s rukama jako talíře. Koukala se rovně před sebe, sledovala dění v Jámě a vyhýbala se zvědavým pohledům ostatních otroků.

Zdálo se, že to funguje jednoduše. Obchodníci s masem jako Slzopijka chodili po tribunách a nabízeli své zboží sanguilům. A jejich úlovky dostávaly jeden po druhém dřevěné meče a pak byly vrženy dovnitř, aby bojovaly o život.

V Jámě pracovalo půl tuctu profesionálních bojovníků, samé hory svalů a jizev. Když byl nový jedinec dotlačen do ringu, náhodný bojovník rychle zvedl dřevěný meč a vrhl se na něj, aby mu urazil hlavu. Uzavíraly se sázky, dav hučel a kvílel, a když byl soutěžící na nohou ještě po několika minutách, sanguilové dostali možnost přihazovat. Ti, kteří bojovali uspokojivě, byli rozprodáni, a ti, kteří ne-

Otroci s jedním kroužkem jsou řadoví a obyčejní: majetek, který dělá domácí práce, dělníci, materiál pro bordely a podobně. Dva kroužky označují osoby cvičené ve vojenských záležitostech: gladiatii, domácí strážce a příslušníky itreyské legie otroků – nechvalně proslulé Krvavé třináctky. Těch, kteří jsou označení třemi kroužky, je nejméně ze všech a jsou nejcennější. Tato značka znamená, že jsou buď vzdělaní, nebo mají nějaké zvláštní schopnosti. Jsou to písaři, hudebníci, majordomové a některé vysoce ceněné kurtizány.

A jestli přemýšlíte, proč jsou šikovné prostitutky v Republice tolik cenné, milí přátelé, tak jste evidentně ještě nikdy nestrávilí noc s šikovnou prostitutkou.

splnili očekávání, byli odtaženi a zpeněžení někde jinde ve Visutých zahradách.

Mia vrhla rychlý pohled na sanguilu Leonidese. Tenhle muž pozoroval zápasy stejně, jako pavouci sledují mouchy, ale nikdy nic nevsadil. Leonidesovi lvi byli nejlepší gladiatii v Republice a Leonides každý rok strávil šest měsíců cestováním po trzích na pobřeží a výběráním těch nejlepších. Jestli mu Mia chtěla říkat domini, musela na něj udělat dojem.

Bohužel se člověk nestával Čepelí Rudé církve tak, že by se oháněl mečem.

Vyvolavač ohlásil Miino číslo. Dveře se otevřely. Šilhavý kluk jí odemkl pouta a podal jí otlučený dřevěný gladius, kterým by si za jiných okolností ani nezatapila. A bez nějakých obřadů se Mia ocitla uprostřed Jámy.

Kolem se ozvaly posměšky, přidušené hihňání a neuctivá slova. Pohled na hubenou černovlasou dívku stojící uprostřed ringu podle všeho neoslňil ani plebs v publiku, o pánech krve ani nemluvě.

„U Aaova hořícího ptáka, to má bejt vtíp?“ zařval někdo.

Do Jámy přšely plivance a nadávky a různí sanguilové bez zájmu obraceli oči na své účetní knihy – ať už to znamenalo cokoli, bylo jasné, že se nikdo nebaví. Jeden z profesionálů v Jámě zvedl obočí na vyvolavače, který jednoduše přikývl. Muž pokrčil rameny, zvedl svůj dřevěný meč a vykročil směrem k Mie. Byl to urostlý Dweymerijec a hnědá kůže se mu leskla potem.

„Klídek, krásko,“ zavrčel. „Nebude to bolet dlouho.“

Mia udělala, co jí řekl, stála bez hnutí, zatímco se přibližoval. Když však pozvedl čepel, aby jí rozpoltil lebku, pohnula se. Rychle jako stíny.

Útok, zasvištění čepele kolem její hlavy. Mia vrazila mužovi mečem do zápěstí, až zapraskaly kosti. Když zařval, otočilo se na ně několik sanguilů. Mia ho prudce nakopla do kolene, které se prohnulo do špatného směru, a za odměnu schytala ránu, ze které se jí zamotala hlava. Obr zařval a upadl a Mia mu úmyslně brutálně narvala svou dřevěnou zbraň do krku a rozmaširovala mu hrtan na kaši.

Zatímco udiveně zíral na Miu, udělala se mu na rtech červená pěna. Přehodila si vlasy přes rameno a tiše zašeptala.

„Vyslyš mě, Niah,“ zašeptala. „Vyslyš mě, Matko. Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.“

A profesionální bojovník se zhroutil se zachrčením mrtvý k zemi.

Davem se rozběhlo vzrušené mumlání. Mia vysekla směrem k sanguilům pukrle, jako by byla nějaká mladá dona na plese, kde byla poprvé uvedena do společnosti. Pak se otočila k dalšímu bojovníkovi v řadě a namířila dřevěný meč na jeho hlavu.

„Teď jsi na řadě ty, hezounku.“

Bojovník (který byl docela pohledný) se podíval na své druhy, pak na mrtvolu na zemi a nakonec na vyvolavače. Umaštěný týpek pohlédl na sanguily, kteří teď Miu zaujatě sledovali. Otočil se znovu na bojovníka a přikývl.

Muž vykročil vpřed a Mia vyskočila, aby se s ním střetla. Jejich souboj netrval ani deset sekund a skončil otiskem Miiny boty v jeho rozkroku a jejím mečem narvaným v jeho krku až po záštitu. Otočila se k davu a znovu udělala pukrle.

„Sto kněžáků,“ volal někdo.

„Sto deset.“

Mia se pod vlasy usmála, když sanguilové začali přihazovat. Během chvíle se její cena vyšplhala na dvě stě stříbrňáků – což byla na číkoli poměry slušná suma. Když se však podívala na tribuny, zjistila, že Leonides a Titus neřekli ani slovo. I když ji sanguilové teď sledovali, i když Slzopijka šeptala Titusovi něco do ucha a on pomalu přikyvoval, Leonides se neozval, aby něco přihodil.

Nejvyšší čas to rozpálit.

Mia vytrhla svou dřevěnou čepel mrtvému bojovníkovi z krku, otočila se ke třetímu a promluvila tak nahlas, aby to bylo slyšet i na tribunách.

„Ty. Další.“

Velikán se podíval na dvě mrtvoly u Miiných nohou.

„Vylíž si,“ řekl posměšně.

„Vem si s sebou kamarády,“ usmála se Mia na bojovníky vedle něj.

„Vždycky jsem to chtěla zkusit se třema najednou.“

Odhodila dřevěný meč na zem.

„Nebo jste všichni zbabělci?“

Dav hučel a pískal a bojovníkům bylo ouzko. Být poražen na svém vlastním území byla jedna věc, ale dostat nakládačku od holky, která je neozbrojená a o polovinu menší než oni, byla věc druhá. S planoucíma očima a pozvednutými meči vstoupili muži do Jámy.

A dívka jim s temným úsměvem vykročila naproti.

KAPITOLA 4

OBĚŤ

„U Tlaminých zubů, to tady budeme tvrdnout až do jasnosvětla?“ zavrčela Mia.

Pietro zvedl jedno obočí a nalil jí další dávku zlatého vína na zkrvavené rameno. Mia zamrkala bolestí, třesoucí se rukou si přiblížila k ústům úzký doutník a potáhla si z něj. Seděla na nízké kamenné lavici, Pietro byl za ní a na sobě měl svůj obvyklý černý hábit. Byl zaměstnaný sešíváním krvavého šrámu na jejím rameni. Na záda jí přiložil kus složené gázy, která teď byla nasáklá červenou.

Komnata nebyla nic moc, tmavé kamenné stěny a arkemické koule. Stejně jako ostatní místnosti v kapli v Galante byla prostoupena mírným zápachem sraček. Služebníci Paní požehnané vraždy zde ve Městě kostelů si*

* Galante se pyšně chlubí tím, že v něm stojí největší množství kostelů a chrámů v celé Republice, dokonce víc než v samotném Božím hrobě.

Předtím než si Velký sjednotitel, král Francisco I., podmanil lid Liisu, se tento národ šeptem modlil ke svaté trojici známé jako Otec, Matka a Dítě. Jakmile se však asimilovali do itreyské monarchie, uctívání boha Světla se mezi lidem rozšířilo jako požár v dobře zásobeném lihovaru.

Jeden mazaný chlapík, kupec jménem Carlino Grimaldi, se rozhodl, že nejlepší způsob, jak být vidět v nově uspořádaném světě, je nacpat itreyské církvi hromady peněz. Postavil v Liisu první katedrálu zasvěcenou Aaovi – vysokánskou budovu známou jako bazilika Lumina, přímo v srdci Galante. Byla postavena ze vzácného purpurového mramoru a krásného barevného skla a svého patrona téměř přivedla na mizinu. Výsledek byl nicméně tak ohromující, že kardinál Galante jmenoval Grimaldiho guvernérem celého města. Galantská šlechta se krátce poté mohla přetrhnout, jak se snažili zavděčit Aaovým kněžím, a kostely zasvěcené Vševidoucímu a chrámy pro jeho čtyři dcery vyskákaly v Galante jako vyrážka v intimních partiích přístavní prostitutky poté, co do města dorazilo námořnictvo.

zřídili svou skrýš v husté síti kanálů pod kůží Galante a uniknout zápa-
chu bylo těžké. Během osmi měsíců, kdy tu Mia sloužila, si na to zvykla,
ale upřednostňovala, když tam dole musela strávit tak málo času, jak to
jen bylo možné. Pokud nepotřebovala sešít nebo doplnit zásoby, zašla sem,
jen když nutně potřebovala mluvit s...

„Ale ale, no podívejme se,“ pronesl známý hlas, „koho nám sem stínový
kocour přinesl.“

Mia vzhlédla a spatřila ženu stojící ve dveřích oděnou v černých kal-
hotách, vysokých botách a tmavé sametové košili. Byla hubená jak lunt,
světlehnědé vlasy měla ostříhané na kluka a pod očima měla tmavé stíny.
Chodila s jednou delší zbraní a s více noži, než s kolika by kdokoli při smy-
slech věděl, co si počít.

„Biskupko Desetiruká,“ řekla Mia a sklonila hlavu. „Vstala bych a uklo-
nila se, ale ta střela z kuše, kterou mám v zádech, není úplně příjemná.“

„Tak to byla zajímavá nikdynoc,“ ušklíbla se žena.

„Něco by... doprdele!“ Mia se znovu ohlédla přes rameno. „Do háje,
Pietro, sešíváš mě, nebo tam šíješ šaty?“

„No tak, dobrá, dobrá, klid' se odsud,“ nařídila Desetiruká nebohému
chirurgovi. „Já to dodělám. Stejně bych si tady s Čepelí ráda promluvila
o samotě.“

„Moje biskupko,“ pokývol Pietro, připlácl ne moc něžně smotek gázy
Mie na rameno a opustil místnost. Desetiruká pomalu došla k Miiným zá-
dům, odtrhla obvaz a dívka zamrkala, protože jí mezitím přišel ke kůži.

V příbězích, které se vyprávěly v Rudé církvi, byla Desetiruká nebla-
ze proslulou hrdinkou, která Matce sloužila už dlouho a v jejím jménu již
přinesla dvacet obětí. Starý Mercurio o té ženě vyprávěl spoustu historek
Mie a ta vyrůstala v přesvědčení, že ji v podstatě obdivuje.* Když sloužila

I když byl později ukřižován za daňové úniky, Carlino je v liisijské histo-
rii zapsán jako výjimečně chytrý bastard. Dokonce i dnes se mezi kněžími říká
o někom, kdo se chce zavděčit, že „dělá Grimaldiho“.

* Desetiruká začala svou kariéru jako zlodějka v ulicích Elai a i poté, co se stala
Čepelí, neztratila chuť provozovat zlodějské umění. Říkalo se o ní, že se pohybu-
je jako sama temnota a že když chce, umí si vykloubit obě ramena, což jí umož-
ňovalo protáhnout se i těmi nejmenšími otvory bez větších obtíží.

Její nejznámější obětí byl senátor jménem Phocas Merinius – muž natolik
trpící paranoidní představou, že ho někdo zavraždí, že i když se miloval se svou

ve Městě kostelů, zjistila, že zdejší biskupce zdvořilost moc neříká. Stejně tak lehkomyšlnost. Záleželo jí na výsledcích, takže ji Desetiruká našťástí měla ráda.

„Toble vypadá bolestivě,“ zamumlala Desetiruká, když si prohlížela brozivou ránu na Miiných zádech a rameni.

„Není to zrovna dvakrát příjemné.“

Biskupka vzala kostěnou jehlu a jistými prsty začala sešívat Mie ránu. „Věřím, že ta bolest za to stála?“

Mia zamrkala a dlouze si potáhla z hřebíčkového doutníku. „Když spolu teď mluvíme, tak synovi senátora Aureliuse zrovna vyrábějí posmrtnou masku.“

„Použilas ten nářek?“

Mia přikývla. „Na rty, přesně jak jste navrhovala.“

„Takže se nemám ptát, jak jsi získala přístup k ústům mladého dona.“

„Nikdy nelibej a pak o tom nemluv.“

„A kde je náš Holub?“

„Bohužel,“ vzdychla Mia, „moje mladá Ruka se nedostaví na večeri. Už nikdy.“

„To je škoda.“

„Nikdy nebyl z nejbystřejších, biskupko.“

„Žebráci si nemůžou vybírat.“ Desetiruká zapíchlá znovu jehlu do masa, aby udělala další steh. „Od té doby, co se nás Järnheimovi pokusili vykuchat, se nám kvalitních lidí nedostává. S výjimkou zde přítomných, samozřejmě.“

Mia se kousla do rtu a povzddechla si. Biskupka Desetiruká mluvila pravdu – v těchto obracech bylo v řadách Rudé církve těžké najít dobré Čepele i Ruce. Galante nikdy nebylo úžasné místo na službu a většina

manželkou, měl kolem postele pültucet strážných. Desetiruká se podle všeho dostala do Phocasovy vily tak, že se tam doplazila stokou a pak potrubím ze záchodu – které bylo v nejšířích místech něco málo přes dvacet centimetrů široké – a tam přímo v odpadní trubce čekala. Když nebohý Phocas vyslyšel volání přírody uprostřed nikdynoci a posadil se na záchodové prkénko, zjistil, že má díru v obou stehenních tepnách, ještě než se stihl začít věnovat tomu, proč tam přišel.

Desetiruká podle všeho strávila sedm následujících obrátů v lázních kaple, když se snažila smýt ze sebe ten smrad.

Pro své matky děláme různé věci...

služebníků Niah sem odvelených snila o větších věcech. Situace se však od útoku Luminatii zhoršila.

Společenství služebníků Paní požehnané vraždy osm měsíců po ranách, které jim uštědřila Ashlinn Järnheimová se svým bratrem jako odplatu za svého otce, stále krvácelo. Církev nerozhodila jen vražda lorda Cassiuse, i když ztráta Černého prince by sama o sobě byla bývala dost brozná. Torvar Järnheim však za pomoci svých dětí nejenže předhodil představené jako kořist Luminatii, ale také prozradil umístění každé kaple Rudé církve v celé Republice.

Takže při invazi justikuse Remuse do Tiché hory zároveň probíhaly útoky Luminatii všude po Itreye. Kaple v Dweymu a v Galante zůstaly neporušené.* Všechny ostatní však byly zničeny.

A co hůř, Torvar vyzradil jména. Krycí jména. Místa posledního známého pobytu. V důsledku jeho zrady a útoků Luminatii přišla během jediné nikdynoci Rudá církev o tři čtvrtiny svých vrahů.

Jak říkala biskupka, Rudá církev byla vykuchána, což byl pravděpodobně jediný důvod, proč tak mladá Čepel jako Mia dostala na starost oběti, jako byl Gaius Aurelius. Během osmi měsíců, kdy sloužila v Galante, zabila ve jménu Matky tři muže a jednu ženu. Většina Čepelí v jejím věku by měla štěstí, kdyby je poslali na jejich první zabijáckou výpravu.

Mia byla vděčná, že dostala takovou šanci ukázat, co v ní vězí. Potíž však byla, že seznam krků, které měla podríznout, se nezkracoval, ale prodlužoval. Zabila justikuse Remuse, ale konzul Scaeva a Velký kardinál

* Nájedzy Luminatii je obě minuly. Kaple v Galante byla postavena teprve nedávno a Järnheimovi o ní nevěděli a stará kaple v Dweymu byla přemístěna minulou zimu, kdy byl kvůli silným deštům a ne zrovna dobře fungujícímu potrubí zatopen sklep (a tudíž i krvavý bazének).

Místo znovunaplnění bazénku se představení rozhodli postavit novou kapli na výše položeném místě v městském přístavu Mořská zeď a opustit tu zničenou ve Farrow. Jestli se vám stavba zcela nové kaple Paní požehnané vraždy v tajnosti a uprostřed velkého města zdá jako nákladný a náročný projekt, zvažte následující:

1. Každý bazének v církvi obsahuje skoro tři tisíce litrů krve.
2. Průměrnému praseti kolují v žilách necelé čtyři litry krve.

Teď si to spočítejte, milí přátelé. A zeptejte se sami sebe, jestli by se vám někdy chtělo plnit ten samý bazének dvakrát.

Duomo byli pořád naživu. Její rodina stále nebyla pomstěna. A když se k tomu připočetla Tricova smrt Ashlinninou rukou, měla nyní o úkol navíc, než bude její mise u konce.

A když teď trčela v Galante, nebyla k němu o nic blíž.

Mia zatala zuby, zatímco ji biskupka dále sešívala, a přemýšlela o té... věci, se kterou se setkala v nekropoli. Popravdě jí zachránila život. Taková blízkost smrti by jí měla otrást, ale její cestující stejně jako vždycky pořádali veškerý strach, který v sobě měla, a to dvakrát rychleji, než když by s sebou měla jen samotného pana Laskavého. K tomu, aby se bála, měla opravdu daleko. Takže jí hlavou vířily jen otázky.

Co to bylo zač?

Co to s ní chtělo udělat?

„Koruna Měsíce“?

Tohle spojení už jednou někde viděla, pohřbené na stránkách...

„Slyšela jsem o nějakých potížích s Aureliusovými strážnými,“ poznamenala Desetiruká a přestala na chvíli sít, aby si lokla zlatého vína, které tu bylo k léčebným účelům.

„Nic, co bych nedokázala zvládnout,“ odpověděla Mia.

„Obvykle postupuješ trochu diskrétněji.“

„Omlouvám se, biskupko, ale o diskrétnost jste mě nežádala,“ řekla Mia a v hlase jí mírně zazněl vztek. „Chtěla jste po mně pouze mrtvolu senátorova syna.“

„Jedno se s druhým nevylučuje.“

„A kdybyste si měla vybrat, co byste radši?“

Mia sykla, když jí biskupka nalila alkohol na sešitou ránu a ovázala ji dlouhými pruhy gázy.

„Líbíš se mi, Corverová,“ řekla Desetiruká. „Připomínáš mi moje mladá léta. Měla jsem větší koule než většina mužů, které jsem kdy potkala. A vraždění zvládáš, takže si trochu namyšlenosti zasloužíš. Ale řeknu ti jedno moudro: radši si moc nepouštěj pusy na špacír, až se vydáš zpět do Tiché hory. Představení tě rozhodně nemají tak rádi jako já.“

„A proč bych se měla vydávat zpátky? Jsem přidělená...“

„Mluví Adonai zrovna poslal krvavé psaní,“ přerušila ji Desetiruká.

„Představení si tě vyžádali zpátky.“

Mia podezřívavě přimhouřila oči. Naskočila jí husí kůže.

„Proč?“ zajímala se.

*Desetiruká pokrčila rameny. „Vím akorát, že budu mít o vraha méně a bromadu krků, které se mají podržnout. Kdybych mohla použít Čepel na víc než jednu oběť zároveň, to by bylo něco. Ale tím bych porušila Slib.**

* Mezi lidmi, kteří zaměstnávají nájemné vrahy, je všeobecně známo, že Rudá církev funguje na základě kodexu ne cti, ale aspoň chování, který je známý jako Rudý slib. Pravidla jsou následující:

- Nevyhnutelnost – žádná zakázka přijatá církví nikdy nezůstala nesplněna.
- Posvátnost – současný zákazník církve nemůže být zároveň vybrán jako oběť církve.
- Tajnost – církev se nezajímá o totožnost zákazníků.
- Věrnost – Čepel slouží v daném čase pouze jednomu zákazníkovi.
- Hierarchie – všechny zakázky musí být schváleny Pánem/Paní Čepelí nebo ctihodným otcem/ctihodnou matkou.

První tři pravidla platila od založení Církve, avšak pravidla o věrnosti a hierarchii byla zavedena po jedné neblaze proslulé události, která se akolytům vyprávěla jako „Příběh Flavia a Dalie“.

Pěkně se usadte, milí přátelé.

Flavius Apullo byl itreyský generál a jeden ze spiklenců, kteří svrhli krále Francisca XV. a nastolili Republiku. Stal se senátorem, a jak už to tak bývá, byl pekelně bohatý.

Zhroucení itreyské monarchie bylo rušným obdobím pro umění profesionální vraždy a jednotliví biskupové v místních kaplích získali pravomoc přijímat zakázky. Senátor Flavius Apullo se začal obávat, že ho někdo nechá zabít zhruba ve stejné době, kdy se jeho protivníci začali vážně zajímat o to, jak se ho zbavit. Jednoho trapného obratu se Rudá církev zavázala, že zabije Flavia té samé nikdynoci, kdy si on najal zaměstnance církve jako tělesného strážce.

Rudé ksichty byly úplně všude, milí přátelé.

Dalším stupněm téhle celé podělanosti byl fakt, že Čepel, které byly zadány obě tyto zakázky, byla žena jménem Dalia. Krásná, manipulativní a v umění bodnout dýkou do správného místa se jí nikdo nevyrovnal. Dalia sloužila jako Flaviova tělesná strážkyně tři roky. Za tu dobu se z nich stali milenci a Dalia pozabíjela Flaviovy protivníky – všechny, až na toho nejhlasitějšího, Tiberia Staršího. Tiberius byl tím senátorem, který zadal Církvi zakázku na zabití Flavia, a podle pravidla posvátnosti byl ze hry, dokud zakázka nebude splněna. Tiberius však umíral na starou dobrou syfilidu a celkem spěchal na to, aby bylo po Flaviovi dřív, než opustí svou smrtelnou schránku.

Rudá církev se ocitla na pokraji politického trapasu, který ji mohl stát reputaci.

Flavius chytře požádal Dalii o ruku, aby si pojistil, že zůstane po jeho boku – předpokládal, že snoubenka ho před možnými nájemnými vrahy ochrání lépe,

Takže až uvidíš toho bastarda Solise, buď od té lásky a nakopni ho do rozkroku, prosím.“

Mie se točila hlava a v břiše se jí proplétalo podezření a vzrušení. Že si ji představení vyžádali, mohlo znamenat cokoli. Přidělení do jiné kaple. Pokárání. Trest. V posledních osmi měsících sloužila Černé Matce dobře, ale všichni shabiidové v hoře věděli, že nezvládla závěrečnou zkoušku, když odmítla zabít nevinného. Jediný důvod, proč se stala Čepelí, byl, že ji lord Cassius pokřtil, když umíral v písku v Poslední naději. Možná že požehnaní, které jí poskytl, nakonec přeci jen vyprchalo...

Kdo ví, co ji čeká, až tam dorazí?

„Kdy mám odejít?“ zeptala se Mia.

Desetiruká zvedla kostěnou jeblu a významně se podívala na Miina poraněná záda.

„Jakmile budeš schopná chodit.“

Mia si povzdychla. Nemělo smysl se trápit kvůli něčemu, co nemůže změnit. A když se vrátí do hory, bude si moci promluvit s kronikářem Aeliusem a setkat se s Naev. Možná najde některé odpovědi, které hledá.

„Ohni se,“ nařídila biskupka. „Zkusím být jemná.“

Mia vzala lahev léčebného zlatého vína a zhluboka si přihnula.

„Vsadím se, že tohle říkáte všem dívkám.“

Ukázalo se, že tři muži najednou jsou skoro víc, než Mia dokázala zvládnout.

Bitva začala slibně. Bojovníci z Jámy postupovali vpřed, pobízení jásajícím davem i tím, že svůj dřevěný meč odhodila do špíny na

než kdyby ji jen zaměstnával. Ne úplně chytré nechal svou smlouvu s Rudou církví vypršet toho samého obratu, kdy Dalia jeho nabídku přijala.

Dalia ubodala svého manžela během jejich svatební noci. Z různých drbů není jasné, jestli při tom plakala. Přinesla Flaviovu hlavu ke smrtelné posteli Tiberiuse Staršího, aby dokázala, že smlouva byla splněna. Spokojená, že reputace církve zůstala bez poskvrny, a ještě více, že Tiberius už není zákazníkem chráněným pravidlem posvátnosti, Dalia pozvedla dýku a ušetřila staré dobré sfilidě práci.

Vyprávěnky o tom, zda plakala v téhle chvíli, se shodují.

Po tomto incidentu bylo rozhodnuto, že opravdu bude nutné sepsat pravidla toho, jak tu věci mají fungovat.

zem. První – urostlý Itreyan – zahulákal válečný pokřik a zaútočil na její hlavu. Mia na něj letmo pohlédla a natáhla se po temnotě u jeho nohou.

Tady venku ve světle dvou sluncí byly stíny líné a těžké. Mia však teď byla silnější a schopnější v tom, co dělala, a tenhle trik už používala mnoho let. Pohledem přilepila boty velikého Itreyana do jeho vlastního stínu a bleskově tak zastavila jeho postup. Přiskočila k němu, když ztratil rovnováhu, prudce ho nakopla do kolene, vrazila mu pěstí jednu do krku, a když se překotil nazad, přešla do piruety a za jáсотu nadšeného davu zachytila meč, který mu vylétl z ruky.

„... *teď se předvádíš...*“ ozvalo se zašeptání v jejím uchu.

„Kvůli tomu to sakra dě...“

Rána jí přistála ze zadu na hlavě a Mia zavrávala. Málem se jí ani nepovedlo se otočit a vykrýt další útok, jen tak tak se dokázala dostat do něčeho, co vzdáleně připomínalo střeh. Zbylí jámoví bojovníci – široký Liisijec s tváří plnou dolíčků od neštovic a vyšší Dweymerijec, který měl pouze sedm prstů – postupovali vpřed a nedopřáli jí chvilku oddechu. Ustupovala přes celou Jámu a teplá krev jí odkapávala ze zátylku.

Sedmiprsták šel po ní, útočil jí na obličej, na krk, na hrudník. Mia se bránila, zablokovala ho a pronikla přes jeho obranu, avšak Neštovičákův meč ji sekl přes žebra, než stihla pořádně udeřit, a loket do břicha ji poslal k zemi.

Urputně třímala meč a odkutálela se stranou, zatímco se jí oba muži snažili zašlapat hlavu do písku. Tápala po zemi a pak hodila hrst červeného písku Neštovičákovi do tváře, vykopla jednu nohu a poslala Sedmiprstáka k zemi. Překulila se na nohy, zarazila svou vysokou botu do Neštovičákových koulí, tak tvrdě, že si to vysloužilo soucitné zasténání všech mužů z davu. A za jejich povzbuzování ho praštila jílcem meče do tváře a rozmázla mu nos po lících.

„... *za tebou...*“

Otočila se a jen tak tak stihla vykrýt ránu, která by jí jinak udělala díru do lebky. Statný Itreyan byl už zase na nohou, bradu pokrytou slinami a zvratky. Tančila s ním v prachu, útok a protiútok, vlnění a víření. Tenhle muž byl obrovský, dvakrát silnější než ona. Co však Mia postrádala do velikosti, vynahrazovala rychlostí a čirou a krvelačnou

zuřivostí. Itreyan prudce udeřil a přerazil jí gladius vejpůl, když ho blokovala. S neartikulovaným výkřikem však přitančila blíž k němu, když byl ještě rozmáchnutý, přikřčila se a vrazila mu zlomený meč pod bradu. Roztříštěné dřevo mu propíchno hrdlo, a když padal, potřísnila jeho krev Miiny ruce.

„... *vlevo, vlevo...*!“

Díky zašeptání pana Laskavého se otočila, ale příliš pozdě – gladius ji zasáhl do ramene a vyhodil ji z rovnováhy. Dav burácel. Sedmiprsták zaútočil znovu, zasáhl ji do žeber a Mia v agonii zalapala po dechu. Popadla ho za ruku s mečem a přitáhla si ho k sobě. Ucítila pot, zkažený dech, krev. Sedmiprsták ji praštil do obličeje, jednou, dvakrát, a s výkřikem se natáhla po stínech a přilepila mu nohy k zemi, když se od něj vši silou odtáhla. Bez možnosti pohnout nohama se muž překotil nazad a Mia spadla na něj a prsty našla jeho ústa, vklouzla dovnitř, zkroutila je jako rybářské háčky a velkou silou zatáhla do stran.

Muž zaječel, když se jeho rty roztrhly, a dav hlučel. Pěstmi ho praštila do čelisti, jednou, dvakrát, třikrát. Ruce rudé. Zuby zaťaté. Krev v ústech. Představovala si usmívajícího se konzula s hezkýma tmavýma očima. Velkého kardinála s výrazným plnovousem a medovým hlasem. Jejich obličeje praskaly jako přezrálé ovoce, když udeřila znovu.

„... *mió...*“

A znovu, představila si svou matku, bratra, otce, všechno, o co přišla, všechno, co jí vzali, a tenhle muž pod ní byl jen další nepřítel, jen další překážka mezi ní a obratem, kdy naplve na jejich zasrané hro...

„... *mió...!*“

Zarazila se. Byla zbrocená potem. Pálily ji plíce. Byla pokrytá teplotou, lepkavou červenou. Na zátylku cítila chlad pana Laskavého smíchaný s krví. Svět se znovu zaostřil a jeho zvuk zesílil. A přes dunící tep a ozvěny minulosti to uslyšela. Rozpínal se jí v hrudi a lechtal ji v konečcích prstů.

Aplaus.

Stála tam s pažemi po lokty od krve. Davy na tribuně byly na nohou, Slzopijka přijímala čím dál vyšší nabídky na kraji Jámy. *Tři sta stříbrných. Tři sta padesát. Čtyři.* A na klepajících se nohou přešla dívka přes Jámu a stanula před Leonidesem. Pohlédla svému budoucímu pánovi do očí a vysekla mu perfektní pukrle.

„Domini,“ řekla.

Sanguila se na ni podíval přimhouřenýma očima. Jeho exekutus mu něco šeptal do ucha. A když Miino břicho zalila bouře motýlů, Leonides zvedl ruku a promluvil zvučným hlasem, který se rozezněl v celé Jámě.

„Tisíc stříbrňáků.“

Publikem se rozběhlo tiché mumlání. Popravdě to bylo zbytečně moc – většinu svých konkurentů by dokázal přeplatit i poloviční částkou. Mia však věděla, že domini Leonidesových lvů se rád předvádí a jeho nabídka dala každému v Jámě jasně najevo, že nemá náladu se s někým dohadovat.

Leonides ji chtěl. A tak ji bude mít. Na ceně nezáleží.

Vyšlo to perfektně. Jestli bude Mia bojovat za Leonidesovy lvy, tak má místo na *Venatus Magni* jisté. A až hry skončí, až bude jako vítězka stát na pódiu...

„Tisíc a jeden,“ zavolal někdo.

Jako by Mia spolkla kus ledu. Vzhlédla a spatřila postavu, která vystoupila z davu. Byla zahalená v dlouhém plášti, přestože bylo vedro. Shodila kápi a odhalila hezký mladý obličej, dlouhé kaštanové vlasy a bledou itreyskou pleť.

Žena.

„... kdo to je...?“

„To teda nemám páru,“ zašeptala Mia.

„Tisíc a jeden stříbrňák,“ zopakovala žena.

Mia přimhouřila oči. Nikdy neslyšela o tom, že by sanguilou byla žena – i když existovaly ženy v řadách gladiatii, pódium pro *venatus* bylo vždy pečlivě v rukou mužů. Možná že nově příchozí byla jen agentkou pro jiného domini? Nebo jen návnada od vyvolavače, aby její cenu vyhnal výš?

Mia se v očekávání zadívala na Leonidese. Ať už byla tahle žena kdokoli, tak největšího sanguilu v historii her přece nepřeplatí jedinou stříbrnou mincí.

Titusův obličej připomínal masku. Leonides pohlédl na svého exekutuse, pak znovu na nově příchozí, a když promluvil, vypadalo to, že mu po těch slovech zůstala v ústech kyselá pachuč.

„Tohle je poněkud dětinské, nezdá se ti, zlatičko?“